

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CX П'ЯТНИЦЯ, 7 ЛИСТОПАДА 2003 РОКУ ЧИСЛО 45 VOL. CX FRIDAY, NOVEMBER 7, 2003 No. 45

Переворот у Спілці письменників України

Р. Л. Хомяк

КИЇВ. – У Спілці письменників України відбувся переворот. Питання – який? Чи справжній, чи такий, як московське „ҐКЧП" у серпні 1991 року, себто триденної тривалости?

В понеділок, 3 листопада, леґітимне керівництво НСПУ (після 1991 року Спілка додала слово „Національна" до своєї назви, тому колишня СПУ тепер – НСПУ), яке очолює Володимир Яворівський, дало прес-конференцію в будинку Спілки, щоб довести нелеґітимність захоплення письменницької організації і її будинку провідниками перевороту. Але коли під будинком з'явився один з „ґекачепістів", більшість журналістів побігла записувати його бачення справ. Правда, це було вже після того, як В. Яворівський і його команда з'ясували свою точку зору.

Володимир Яворівський був обраний головою НСПУ два роки тому на звичайному з'їзді письменників, хоч внаслідок аж другого туру голосування. Проти його кандидатури була опозиція з боку „молодих письменників" (тих, яким вже за 40), а попередній голова, Юрій Мушкетик, явно агітував за Івана Драча. Навіть міський голова Києва Олександер Омельченко прийшов на з'їзд поздоровити І. Драча з днем народження і подарував йому відзначення. Не помогло. У другому турі „молоді" вирішили: будь-хто, тільки не Драч. "Явір" переміг І. Драча, а через пів року В. Яворівський ще виграв у виборах мандат народного депутата Верховної Ради і вступив у фракцію Віктора Ющенка „Наша Україна".

В. Яворівський – блискучий оратор, політик зі стажем– ще з часів покійної Верховної Ради СРСР – і ... в опозиції до нинішної влади в Україні. Владі це не до вподоби. (Замість „влада" тут, мабуть, правильніше було б користуватись ім'ям Віктора Медведчука, голови Адміністрації Президента, голови Соціял-демократичної партії України (об'єднаної), або СДПУ(о), бо на прес-конференції керівництва Спілки письменників 3 листопада саме В. Медведчука називали головним стратегом перевороту).

А здійснено цей переворот двома спробами. Десь рік тому проти керівництва В.Яворівського виступило керівництво Київської організації Спілки письменників – найбільшої у складі НСПУ, з її понад 700 з усіх 1738 членів письменницької гільдії. Але 11 жовтня, на звітно-виборних зборах київської Спілки, прихильники В. Яворівського перемогли. Анатолій Погрібний очолив столичну організацію, замінивши на цій посаді Леоніда Череватенка. Це Л. Череватенко виступав в пресі проти „політизації Спілки" зокрема проти політика В. Яворівського на її чолі.

Через пару тижнів „хтось" скликав загальні збори Національної Спілки Письменників. У запрошенні, – сказав на прес-конференції Володимир Яворівський, – зазначалось, що 29 жовтня відбудеться літературний форум молодих письменників і загальні збори НСПУ. Запрошених, далеко не усіх членів Спілки, просили прийти до Молодого театру на вулиці Прорізній, в центрі Києва. Там молодих і старих літераторів поділили, і старих, в автобусах Адміністрації Президента повезли на північний кінець Києва, до санаторію Пуща Озерна, де їх зустріли повні столи, і де після банкету з випивками відбулись „загальні збори", а такі, підкреслив В. Яворівський, не передбачені статутом Спілки.

Повертаючись до Києва з Брюселю 31 жовтня, я дістав на літаку нове число парляментської газети „Голос України", де прочитав:

„У письменників – новий голова". І далі цей текст: „29 жовтня 2003 року відбулися загальні збори Національної спілки письменників України, в яких взяли участь представники всіх областей України та Києва.... Збори висловили недовіру голові НСПУ Володимирові Яворівському. Головою...обрано Наталію Околітенко".

Хто вона така – я не знав. Але в суботу, 1 листопада, ще вдалося купити вчорашні „День" і „Україну молоду". „День" дав трохи довшу інформацію про перевибори. Повідомив, що Наталія Околітенко, якій 64 роки, є прозаїком, публіцистом і біологом, яка в даний час працює в журналі „Жінка" і заступником редактора журналу „Натураліст – все про довкілля". А проющенківська „Україна молода" широко писала про спробу перевороту у Спілці, і цитувала слова Володимира Яворівського про нелеґітимність зборів у „Пущі Озерній".

(Закінчення на стор. 14)

Віктора Ющенка висунено кандидатом у президенти

Місцева влада намагалася зірвати зібрання в Донецьку і у Львові

ДОНЕЦЬК. – Бльок Віктора Ющенка „Наша Україна" 31 жовтня висунув свого провідника кандидатом на пост Президента України. Також заявлено, що бльок починає збір підписів за всенародне обрання глави держави, а також за створення коаліції демократичних сил для підтримки В. Ющенка на майбутніх президентських виборах. Про це йшлося у завершальній резолюції віча прихильників та учасників „Нашої України", організованого в Донецьку. Віче організували замість з'їзду бльоку „Наша Україна", який мав відбутися у Донецьку 31 жовтня. Раніше представники бльоку В. Ющенка „Наша Україна" звинуватили донецьку владу у спробі зірвати проведення з'їзду бльоку у цьому місті. Про це після зустрічі з донецьким губернатором Анатолієм Близнюком заявив провідник бльоку В. Ющенко.

Коли В. Ющенко з групою делегатів і гостей з'їзду прибув до Донецька, вони впродовж тривалого часу не могли виїхати з летовища, оскільки усі виходи було заблоковано учасниками протестів проти проведення зібрання „Нашої України".

Багато хто з них, крім плякатів, тримав червоні прапори, лунали пісні радянських часів. Водночас біля летовища були присутні і демонстранти з числа прихильників бльоку В. Ющенка.

Зібрання мало розпочатись у місцевому палаці „Юність" опівдні, але палац молоді оточили тисячі демонстрантів, які виступають проти бльоку „Наша Україна", а у самому приміщенні кілька тисяч студентів бльокували спроби депутатів потрапити до залі.

Тим часом зі Львова надійшло повідомлення, що представникам „Нашої України" відмовлено у приміщенні для проведення у Львові 1 листопада форуму демократичних сил.

(Закінчення на стор. 3)

Росія не переконана, що Тузла належить Україні

КИЇВ. – У ході робочого візиту міністра закордонних справ Росії Ігоря Іванова до Києва, що відбувся 30 жовтня, проведені його переговори з прем'єр-міністром України Віктором Януковичем. Предметом обговорення була проблема коси Тузла і будівництва російської дамби в Керченській протоці. Ця тема також обговоена на переговорах І. Іванова з його українським колеґою Костянтином Грищенком.

Уряд України розцінив зведення греблі як посягання на суверенітет республіки. Ця проблема вже обговорювалася в ході візити В. Януковича 24 жовтня до Москви і його зустрічей з главою російського уряду Михайлом Касьяновим.

За підсумками першої зустрічі було вирішено, що Росія припинить будівництво надводної частини коси Тузла до ухвалення спільного рішення російських і українських екологів, а угода про статус Азово-Керченської акваторії буде підготовлена протягом двох-трьох місяців. Для розмежування потрібно буде укласти ряд договорів, що стосуються рибальства, судноплавства, природоохоронної діяльности й надровикористання.

30 жовтня в Києві на спільній прес-конференції з міністром закордонних справ України К. Грищенком у перерві між переговорами І. Іванов сказав, що проблема навколо острова Тузла повинна розглядатися в комплексі загального врегулювання Азово-Керченської акваторії. При цьому він відзначив, що російська сторона бере до уваги позицію української сторони. Начальник відділу правового оформлення державного кордону України Міністерства закордонних справ Леонід Осаволюк заявив, що Росія не пред'явила жодного документу, який би ставив під сумнів належність острова Коса Тузла Україні.

Костянтин Грищенко пов'язує перспективи створення Єдиного економічного простору Росії, України, Казахстану і Білорусі з

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В. Янукович потрапив в автоаварію

КИЇВ. – 5 листопада вранці приватне авто марки „Авді", раптово виїхавши на зустрічну смугу руху, наїхало на колону прем'єр-міністра України Віктора Януковича. Згідно з даними, дорожньо-транспортна пригода сталася о 8-ій год. 45хв. Водій автомобіля „Авді", що прямував в Старі Петрівці, побачивши світлові сигнали синього і червоного кольорів, які подавала машина ДАІ, що супроводжувала колону, повернувши кермо вправо, почав гальмувати, щоб зупинитися. Однак в умовах мокрої проїзної частини його автомобіль виїхав на зустрічну смугу, де відбулося зіткнення з автомобілем ДАІ, що йшов у голові колони. Прем'єр їхав на засідання Кабінету міністрів, яке він відкрив об 10-ій год. Керівник Комітету Верховної Ради з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики і ядерної безпеки Андрій Клюєв підтвердив інформацію про цю аварію.

Казахстан хоче транспортувати енергоносії до Европи через Україну...

АСТАНА, Казахстан. – Президент Казахстану Нурсултан Назарбаєвзгадав невикористаний потенціял у транспортуванні енергоносіїв до Европи. Президент Казахстану на зустрічі з українським міністром закордонних справ Костянтином Грищенком 4 листопада сказав, що дві країни мають значний невикористаний потенціял у галузі постачання енергоресурсів через Україну до Европи. Костянтин Грищенко, відвідує Казахстан під час турне кількома країнами Середньої Азії. Казахстанський міністер закордонних справ Касимжомартом Токаєв вів мову про стратегічне значення евразійського нафтотранспортного коридору, зокрема про транспортування нафти за маршрутом Одеса-Броди-Ґданськ. У Казахстані в останні роки було виявлено значні поклади ґазу і нафти, зокрема на каспійському шельфі.Тим часом в Україні досі тривають дискусії довкола напрямку використання трубопроводу Одеса-Броди.

...Посол США пропонує американські фірми

КИЇВ. –Посол США в Україні Джон Гербст, який висловлюється за европейський напрямок в розвиткові України, повідомив, що одна з американських компаній обговорює з українським урядом контракт про використання трубопроводу в проєктному напрямку з Одеси до Бродів. Водночас він відмовився назвати компанію, яка проводить відповідні переговори з українським урядом. „Це не відповідає моїй ролі", – сказав американський посол. Росія та її нафтові компанії закликають використовувати нафтопровід у реверсному напрямку для транспортування важкої російської нафти „urals" з Бродів до Одеси. „Будівництво нафтопроводу, власне, й проводилося для транспортування каспійської нафти до Европи. Нафтопровід „Одеса-Броди" має безперечну цінність як для зміцнення енергетичної безпеки України, так і для інтеграції України до Европи", – підкреслив Посол США.

Запропоновано кандидата на посаду Генерального прокурора

КИЇВ. – 3 листопада Л. Кучма подав до Верховної Ради пропозицію призначити Генеральним прокурором Генадія Васильєва. У разі затвердження Г. Васильєв замінить на посаді Святослава Піскуна, усуненого президентським указом минулого тижня, на пропозицію Координаційного комітету боротьби з організованою злочинністю і корупцією при президенті України – за серйозні недоліки в праці. Г. Васильєв, щодо затвердження якого Верховна Рада може голосувати 6 листопада, досі був заступником голови Верховної Ради, а раніше – прокурором Донецької области. Г. Васильєв став заступником голови Верховної Ради за квотою фракції „Регіони України". Голова ВР Володимир Литвин вже висловив упевненість, що результати голосування у Верховній Раді будуть „позитивними" для Г. Васильєва. Тим часом Президент України Леонід Кучма своїм указом звільнив Олександра Гапона з посади державного секретаря Міністерства внутрішніх справ України у зв'язку з ліквідацією посади.

Президент Сербії і Чорногорії відвідав Україну

КИЇВ. – 4 листопада розпочалася дводенна візита Президента Сербії і Чорногорії Светозара Маровича до України. Розглядатимуться питання співпраці між Україною та Сербією і Чорногорією в економічній, політичній та гуманітарній сферах, а також про становище української етнічної меншини у Сербії. С. Марович першого дня провів переговори з Президентом Леонідом Кучмою і головою Верховної Ради України Володимиром Литвином.

Відзначили 100-річчя виходу у світ Святого Письма українською мовою

КИЇВ. – В Національній філармонії України 31 жовтня відбувся урочистий вечір з нагоди 100-річчя виходу в світ першого канонічного перекладу Святого Письма українською мовою. Організував цей захід ювілейний комітет на чолі з Київським міським головою Олександром Омельченком. В урочистостях взяли участь, Патріярх Київський і всієї Руси-України Філарет, глава Української Греко- Католицької Церкви кардинал Любомир Гузар, Апостольський нунцій в Україні Архиєпископ Микола Етерович, народний депутат Іван Плющ та інші. Професор Дмитро Степовик у своєму виступі сказав, що відзначення цієї події на державному рівні засвідчує культурно-освітню й наукову велич українського народу серед народів світу. Він також нагадав, що більш як чвертьвікова творча співпраця двох великих українців – Пантелеймона Куліша і Івана Пулюя – над створенням першого повного перекладу Святого Письма українською мовою була увінчана виданням Біблії 1903 року, згодом визнаної найкращою з усіх слов'янських перекладів. Ця „Книга Божія, Книга Небесная", за висловом Григорія Сковороди, вийшла в світ за участю великого українського письменника Івана Нечуя-Левицького і увійшла до золотої скарбниці української духовности та культури. Перевидання Святого Письма Старого і Нового Завітів було вперше здійснено напередодні 2000-річчя Різдва Христового. Під час історичної візити до України Папи Івана Павла II перевидане Святе Письмо у перекладі П. Куліша, І.Нечуя-Левицького та І.Пулюя було подароване Київським міським головою О.Омельченком главі Ватикану на знак щиросердної вдячности за його християнську місію.

Австралійські сенатори визнали голодомор в Україні геноцидом

КАНБЕРА, Австралія. – Сенат Австралії 30 жовтня ухвалив резолюцію, яка визнає голодомор в Україні 1932-33 років одним з найжахливіших проявів геноциду в історії людства. В резолюції, проєкт якої було внесено сенатором Билом Гефернаном, колишнім головою австралійсько-української парляментської групи, зазначено, що голодомор був насильницьким голодом, спричиненим цілеспрямованими діями сталінського режиму. Раніше голодомор визнали геноцидом парляменти Канади та Арґентини, а Палата Представників американського Конґресу назвала голодомор навмисним актом терору і масового вбивства.

Зумисні наклепи

ЛЬВІВ. – 29 жовтня на пресовій конференції Верховний Архиєпископ Української Греко-Католицької Церкви Любомир кардинал Гузар відкинув звинувачення на свою адресу про ймовірну приналежність до однієї з масонських льож. Цю інформацію, поширену в засобах масової інформації, глава УГКЦ назвав неправдивою, це робиться,щоб зашкодити образові Церкви. Кардинал Л. Гузар пояснив журналістам, що до масонської льожі „Україна", яка була заснована українською громадою одразу після Другової світової війни, належав його тезка кузен Любомир Гузар, який походив із Чернівців. Наприкінці свого життя він був вірним християнином. Блаженніший Л. Гузар сказав: „Я ніколи не належав до жодних масонських льож".

Нова військова доктрина України

КИЇВ. – Провідник БЮТ Юлія Тимошенко ініціює розроблення нової військової доктрини України через керченський конфлікт із Росією. Ю. Тимошенко заявила, що бльок організував групу фахівців і має намір з їхньою допомогою розпрацювати і до 15 січня наступного року внести на розгляд Верховної Ради проєкт нової військової доктрини. На її думку, існуюча тепер доктрина не може забезпечити ефективних дій України в кризових ситуаціях, які містять небезпеку виникнення військового конфлікту. Вона орієнтується на ведення виключно оборонних дій, а також не дає чіткого визначення ймовірного супротивника. На думку Ю. Тимошенко, необхідно негайно взяти під контролю Верховної Ради демаркацію українських кордонів і залучити до цього процесу міжнародних спостерігачів.

Летовище „Симферополь" передано АР Крим

КИЇВ. – Кабінет міністрів України передав у власність Автономної Республіки Крим цілісний майновий комплекс найбільшого в автономії державного міжнародного летовища „Симферополь", 4 листопада повідомила прес-служба уряду Криму. Із проханням про передання у кримську власність летовища „Симферополь" Верховна Рада Криму звернулася до Кабінету міністрів України у травні цього року. За даними кримського уряду, це летовище посідає 2-ге місце в Україні за обсягами пасажирських перевезень після міжнародного летовища „Бориспіль" у Києві.

Вимагають уневажнити угоду

СЕВАСТОПОЛЬ. – Низка громадських організацій та місцевих осередків політичних партій Севастополя закликають Президента України і Верховну Раду терміново розглянути можливість уневажнення угоди „Про статус та умови перебування Чорноморської фльоти РФ на території України". Вони закликають Президента України та Верховну Раду терміново розглянути можливість уневажнення такої угоди з державою, „що висуває територіяльні претенсії до України, та ініціювати виведення Чорноморської фльоти Росії з території українського міста Севастополь".

„Стандард енд Пурс" покращили прогнози України

ЛОНДОН. – Одне із провідних агентств оцінювання, „Стандард енд Пурс" 29 жовтня змінило інтвестиційну прогнозу для України зі „стабільного" на „позитивний". Стабільність валюти також прислужилася до покращення прогнози. За словами одного з аналітиків агенції, прогнозу піднято завдяки тому, що знизилося навантаження в обслуговуванні державного боргу України, і завдяки високим економічним показникам. Зокрема на підвищення прогнози до позначки „позитивний" вплинуло накопичення золотовалютних резервів. Також на рішення вплинуло нещодавнє повернення України на міжнародні ринки капіталу. Проте аналітик „Стандард енд Пурс" Гелена Гесел сказала, що на політичну ситуацію в Україні в наступний рік буде впливати непевність щодо результату президентських виборів у жовтні 2004 року та напружених взаємин між політичними партіями. „Якщо вибори пройдуть згідно з пляном і без особливих порушень чи пригод, уряд зможе домовитися про реформи, покращивши політичний та економічний клімат в Україні і довіру до неї". Вона зауважила, що оцінювання усе одно обмежується впливом на економіку політичних груп та слабкою платіжною дисципліною в економіці. Позитивна прогноза свідчить про можливість підвищення оцінювання найближчими роками – за умови проведення економічних реформ та створення сприятливіших умов для підприємництва.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Росія...

(Закінчення зі стор. 1)

урегулюванням ситуації навколо острова Коса Тузла.

„Неможливо жити відразу в двох вимірах: між співпрацею в економіці й серйозними розбіжностями у політичних питаннях", – заявив український міністер.

Президент України Леонід Кучма заявив, що „чим ближче дамба до наших берегів, тим ближче ми за своїм настроєм до Европи, до Заходу в цілому". Він сказав, що чергове посягання на наші інтереси і нашу гідність помітно згуртувало жителів України. „Тузла явно служить справі консолідації української політичної нації", – вважає Президент. Він звернувся до діячів нинішньої української опозиції з пропозицією не спокушати ворогів нашої незалежности. Л. Кучма впевнений, що в Керченській протоці „було б все спокійно, якби ми, ослаблені міжусобицею, не здалися декому легкою здобиччю". Він також сказав, що Україна при цьому зуміє відстояти і свої інтереси, і свою гідність. На думку Л. Кучми, Росія переживає чергове загострення боротьби великодержавности й демократії.

„Кожен школяр в Україні знає слова нашого історика, що російська демократія закінчується там, де починається українське питання, але вирішення проблем, пов'язаних з цими точками, буде прискорене – і воно не порадує великодержавників Росії", – сказав Л. Кучма.

Наступне коло переговорів на рівні заступників глав МЗС заплямовано на 5 листопада.

Віктор Янукович

Костянтин Грищенко

Ігор Іванов

Коли в Києві розпочались українсько-російські переговори на рівні міністрів закордонних справ, своє бачення причин та наслідків керченсько-тузлинського конфлікту виклала один з провідників опозиції, Юлія Тимошенко. Вона вважає, що Росія не зацікавлена у конфлікті з Україною, оскільки він дискредитує всі попередні та майбутні домовлености щодо позитивної українсько-російської співпраці, зведе нанівець будь-які можливості ратифікації угоди щодо утворення Єдиного економічного простору. Конфлікт навколо коси Тузли акумулював здатности української нації до національної самоідентифікації, активізував патріотичні настрої і створив передумови для формування нових антиросійських сил.

Конфлікт із Росією автоматично підвищує статус західньої підтримки в збереженні територіяльної цілісности України та стимулює країну до активізації дій у напрямі інтеграції з Заходом. Дамба на Тузлі – це шлях, яким Україна може прийти в НАТО. Цей конфлікт дає Україні всі підстави глибоко переглянути власну військову доктрину та побудувати потужну систему противаг та стримань, передусім – у мілітарному напрямку. Конфлікт завдає нищівного удару по міжнародному авторитетові Росії, як демократичної і стабільної держави, та гальмує вступ Росії до провідних міжнародних структур. Порушення Росією гарантій, які були надані Україні у 1995 році щодо її територіяльної цілісности, дискредитує міжнародну політику Москви, робить її непрогнозованою та небезпечною. Конфлікт консолідує націю навколо провідника національно-демократичних сил України, підвищує його шанси на обрання президентом України. Усі провладні кандидати на президентські вибори в Україні головною темою своєї виборчої кампанії плянували зробити „російський фактор", а конфлікт на Тузлі вибив з-під ніг цих кандидатів останнього стільця.

Конфлікт з Україною робить проблематичним участь стратегічних російських капіталів у приватизації українських промислових об'єктів.

Складається враження, що якщо Росія і ініціювала подібний конфлікт, то ініціяторами його були сили, зацікавлені у дискредитації вищого російського керівництва.

За матеріялами ЗМІ

Віктора Ющенка...

(Закінчення зі стор. 1)

Одначе форум демократичних сил у Львові з участю провідника „Нашої України" Віктора Ющенка та понад 20 тисячами учасників 1 листопада відбувся не у приміщенні велотреку, а на вулиці. Західнє оперативне командування Міністерства Оборони України, яке є власником стадіону, без жодних на те причин 31 жовтня розірвало угоду про оренду залі із реґіональним представництвом „Нашої України".

Керівник реґіонального бльоку „Наша Україна", народний депутат України Петро Олійник вперше оприлюднив на прес- конференції У Львові сенсаційний документ, надісланий адміністрацією Президента усім головам обласних адміністрацій з метою перешкодити проведенню форумів бльоку „Наша Україна".

Адміністрація Президента розробила сценарій недопущення активної участи симпатиків В. Ющенка. Документ конфіденційно „Нашій Україні" 30 жовтня передав високопосадовець з одного із реґіонів України – член СДПУ(о).

Посадовець Львівської обласної адміністрації пропонував П. Олійникові 20 тисяч долярів за неоприлюднення документу.

Незважаючи на всі перепони, львів'яни підтримали В. Ющенка. У Львові просто неба в центрі міста відбувся форум демократичних сил, в якому взяли участь приблизно 20,000 осіб, які підтримали кандидатуру Віктора Ющенка для участи в президентських виборах. У форумі взяли участь львів'яни і представники інших міст і сіл области.

Вранці 1 листопада група з понад десятьох депутатів Верховної Ради у супроводі міліції увійшла до залі велотреку спортивного клюбу армії Західного оперативного командування, щоб провести там офіційне відкриття форуму. Щоправда, на велотреку представники і прихильники „Нашої України" довго не затрималися і після короткого виступу В. Ющенка майже десять тисяч людей вирушили до площі перед Обласною радою, де і було проведено форум.

Провідник „Нашої України" заявив, що у найближчому майбутньому Україна має два варіянти розвитку: або перетворитися на кланову диктатуру, або об'єднати демократичні сили для формування єдиного пляну дій на наступних президентських виборах і висунути для участи в них єдиного кандидата, який зможе перемогти кандидата від теперішньої влади.

В. Ющенко висловив переконання, що такий варіянт можливий, бо, на його думку, в Україні є політичні сили, здатні об'єднатися.

„Україна сьогодні як ніколи близька до формування кланової диктатури на багато років, – зазначив В. Ющенко. Іншим розвитком подій може стати лише створення єдиного бльоку, який би забезпечив формування єдиної програми дій на виборах 2004 року та висування на них єдиного кандидата". Водночас, за словами В.Ющенка, майбутні вибори Президента не обійдуться для демократичних сил „дешевою ціною". Тим не менше він висловив переконання, що Україна матиме демократичного Президента. За його словами, зараз жодна політична сила в Україні самостійно не виграє у влади – це можливо лише за умови об'єднання.

Говорячи про події у Донецьку 31 жовтня, В.Ющенко заявив, що відчув радість від того, що вулиці Донецька були заповнені людьми, яких примусила до цього влада.

Як сказав В.Ющенко, провідник КПУ Петро Симоненко у розмові з ним запевнив, що комуністи не мали відношення до подій у Донецьку.

Він також прокоментував звільнення з посади Генерального прокурора Святослава Піскуна. На думку В. Ющенка, це звільнення має виключно політичне підґрунтя і також може бути пов'язане з новими обставинами, що відкрилися у справі вбивства журналіста Георгія Ґонґадзе.

Що ж стосується обіцянок української сторони вивести прикордонників з острова Тузла, то В. Ющенко назвав це „капітуляцією". За його словами, невизнання Росією Тузли українською територією слід розцінювати як неповагу до територіяльної цілісности України.

Посол США в Україні Джон Гербст назвав зрив з'їзду бльоку „Наша Україна" в Донецьку великим розчаруванням для демократії в Україні. Він підкреслив, що США підтримують право українців у непростому виборчому процесі обирати своїх провідників.

У Донецьку люди мають такі самі права почути всі точки зору, сказав американський посол. За словами Дж. Гербста, він зрозумів, що у „Нашої України" не було змоги провести віче вільно і поспілкуватися з виборцями.

Крім того, голова Львівської обласної ради Михайло Сендак визнав, що мав телефонну розмову з представниками адміністрації Президента, у якій його попросили не виступати на Форумі демократичних сил у Львові. Про це М.Сендак сказав 1 листопада. За його словами, представники АП висловили „велике прохання" до нього, зазначивши, що якщо він прислухається до їхнього прохання, „то в майбутньому це все врахується".

Водночас голова Обласної ради наголосив, що вважає себе самодостатньою людиною, а тому „виступив би на форумі за будь-якого тиску". Відповідаючи на запитання з приводу інших фактів тиску на нього, пов'язаних із проведенням форуму, М.Сендак зауважив: „Те, що робиться в Україні, те й відбувається на Львівщині". За його словами, за три дні до 1 листопада, коли вже була підписана домовленість з „Нашою Україною" про проведення форуму на СКА, за що було виплачено гроші, на світ з'явився незрозумілий експертний висновок, згідно з яким приміщення СКА було визнано таким, що не підходить для проведення будь-яких масових заходів, оскільки перебуває в аварійному стані.

За інформаціями ЗМІ

АМЕРИКА І СВІТ

В Іраку напади на вояків коаліції стають зухвалішими

БАГДАД, Ірак. – Президент Джордж Буш заявив, що Америка не вийде з Іраку, як того хотів би противник, а продовжить боротьбу з тероризмом до переможного завершення. Дж. Буш заявив про це 3 листопада під час віча у штаті Алабама – наступного дня після того, як в Іраку збили американський військовий гелікоптер. Під оплески присутніх Дж. Буш сказав, що вільний Ірак зробить світ безпечнішим і дозволить новим поколінням забути жахливий день 11 вересня 2001 року. Не припиняються акти насилля та збройних нападів на вояків коаліції в Іраку. 3 листопада неподалік від Тікріту внаслідок вибуху саморобної бомби загинув американський військовий та ще один поранений. У священному для шиїтів місті Кербелі одна людина загинула та 12 отримали поранення внаслідок вибуху замінованого автомобіля. У місті Ен-Наджафі викрадений та убитий місцевий суддя, який розглядав справи колишніх чиновників поваленого режиму. 2 листопада16 американських вояків загинули під час падіння гелікоптера „Чінук", який було підбито, коли він прямував до багдадського летовища. Іще 20 вояків отримали поранення. Свідки обстрілу, який стався в сільській місцевості неподалік міста Фалуджа, кажуть, що бачили, як у напрямку гелікоптера випустили принаймні дві ракети, і одна з них поцілила. На борту гелікоптера було 57 американських військових, які летіли до багдадського міжнародного летовища, у відпустку. Американські війська продовжують пошуки терористів південніше від Ель-Фалуджі, де 2 листопада був збитий військовий гелікоптер.

Спостерігачі засудили вибори в Грузії

ТБІЛІСІ, Грузія. – Група міжнародних спостерігачів 4 листопада засудила чисельні порушення під час парляментських виборів у Грузії, що відбулися 2 листопада. Група у складі 400 спостерігачів від Організації з безпеки і співробітництва у Европі заявила, що була свідком чисельних порушень. У багатьох випадках люди, які хотіли проголосувати, не могли цього зробити. Спостерігачі твердять, що багатьох виборців не було вчасно зареєстровано, а також про затримки та непорозуміння з приводу списків виборців. Приблизно 50 відсотків голосів засвідчили значні втрати проурядового бльоку, якому вдалося здобути близько чверті депутатських мандатів. Цю тенденцію вважають докором Едуардові Шеварднадзе, якого населення звинувачує у зростанні рівня бідности та безробіття.

В. Путін хоче помирити Алексія II з Папою Іваном Павлом II

РИМ. – Президент Росії Володимир Путін сказав 4 листопада, що хоче сприяти припиненню протистояння між Ватиканом та Російською Православною церквою. Ідеться про головну причину, з якої Папа Іван Павло II жодного разу не відвідав Росію. Промовляючи перед італійським журналістами напередодні запланованої зустрічі з Іваном Павлом II у Ватикані, В. Путін сказав, що, на йому думку, всі зацікавлені сторони мають допомагати об'єднанню християнського світу, незважаючи на його поділи. Російська Православна Церква твердить, що Ватикан вдається до прозелітизму в Росії та інших традиційно православних країнах колишнього Радянського Союзу. РПЦ не погодиться на папську візиту, доки католики не припинять місіонерську діяльність і не відмовляться від суперечки за церковне майно в західних областях України. На початку 1990-их років між вірними Православної та Греко-Католицької Церков України точилися чвари довкола прав власности на храми, що після Другої світової війни були передані в користування Російській Православній Церкві внаслідок ініційованого комуністичним режимом „саморозпуску" Греко-Католицької Церкви в західніх областях України.

Конґрес США схвалив обсяг допомоги Іракові

ВАШІНҐТОН. – Сенат США 3 листопада остаточно затвердив обіцяний Президентом Джорджем Бушем обсяг допомоги Іракові та Афганістанові на суму майже 90 мільярдів долярів. Приблизно три чверті цієї суми призначено для підтримки військових операцій в Іраку і значно менша сума виділяється американському війську в Афганістані: 51 млрд. дол. американському війську в Іраку, 10 млрд. дол. війську США в Афганістані, 1.2 млрд. дол. на проєкти з відбудови Афганістану, 6.7 млрд. дол. на інші програми. Решта грошей – понад 18 млрд. долярів – запланована на відбудову Іраку. Це – найбільш амбітний проєкт з реконструкції відколи США надавали гроші на відбудову Европи після Другої світової війни в рамках пляну Маршала. Попри те, що Конґрес погодився на прохання Президента Дж. Буша відкинути пропозиції про переведення половини коштів у кредити, багато членів Конґресу уважають, що США беруть на себе надто важкий фінансовий тягар у справі відбудови Іраку. Одностайному затвердженню обсягу допомоги в Сенаті передувала підтримка його Палатою Представників минулого тижня. Це вважається значною перемогою Дж. Буша, який два місяці тому звернувся з питанням обсягу допомоги Іракові до Конґресу.

Паніка у Капітолі

ВАШІНҐТОН. – 31 жовтня Іграшковий револьвер спричинив паніку в одній з будівель Конґресу США. Будівлю було евакуйовано після того, як дві молоді жінки пронесли іграшку через пункт перевірки. Коли жінки були вже в будівлі, службовці поліції звернули увагу на екран просвічування, який зображував револьвер. Поліцейські помилково прийняли іграшковий револьвер за справжній. Обох жінок затримали в перебігу обшуку будівлі. Виявилося, що вони – помічниці сенаторів, які готувалися до вечірки на відзначення свята „Геловін". Геловін відзначають в ніч з 31 жовтня на 1 листопада, вбираючись у маскарадні костюми відьом, чаклунів, мертвяків, вовкулаків, чахликів невмирущих та інших нелюдів. Іграшковий револьвер був складовою одного з маскарадних костюмів.

За матеріялами ЗМІ

Гідність потрібна і в малому

Таблиці на розі 136 East 67th St. в Ню-Йорку

Мабуть, ніхто не буде заперечувати, що нема малого чи незначного, коли йдеться про економічне, політичне, моральне і духовне оздоровлення українського суспільства. Нема малого, коли йдеться про повернення собі гідности, почуття рівноправности з іншими народами, про потребу остаточно розігнути рабські хребти перед „старшим братом". Тому неможливо не відчувати гіркоти і прикрости, коли ми приходимо в Ню-Йорку на Схід-67-му вулицю і зупиняємося перед будинком ч. 136, де знаходиться Постійне представництво Російської Федерації при ООН. Поряд з російським бачимо і цей напис: „Постійне представництво України при ООН". Колись, в радянські часи, тут розміщувалися дипломатичні місії „рівноправних" радянських республік – Росії, України і Білорусі. Сьогодні ж в око впадає різниця в написах: росіяни змінили свою настінну таблицю на нову, з якої дивиться їхній теперішній державний герб з двоголовим орлом, а на українській таблиці радянський герб стесали, а нового не поставили. Господарям будинку ч. 136 , мабуть, дуже хотілося б втримати Україну в статусі „ні те, ні се" – ніби незалежна, але й не самостійна.

Чи наші дипломати цього не помічають? Чи, може, їм незручно помічати такі „дрібниці", коли сам керівник незалежної Української держави тільки те й робить в останні роки, що тулиться під крило двоголового російського птаха-потвори?

Певна річ, на офіційному будинку Постійного представництва України при ООН на Схід-51-ій вулиці, ч. 220 є настінна таблиця з державним гербом України, а в будинку ч. 136 на Схід-67-ій вулиці Україні належать лише декілька приміщень, однак це не може служити виправданням байдужости щодо державних знаків України – символів її незалежности.

Василь Лопух

Календар подій на відзначення 70-річчя Великого голоду в Україні

НЮ-ЙОРК – Постійне представництво України в ООН, з участю численних спонзорів і співорганізаторів, проводить в листопаді низку заходів на відзначення 70-річчя Великого голоду в Україні (1932-33 рр.).

10 листопада – Міжнародна конференція „Штучно організований голод в Укаріні 1932-33 рр. – Голодомор" в Columbia School of International and Public Affairs, 429 West 118th St., (corner of Amsterdam Ave.,), Room 1501 IAB. Від 9:15 до 5:00. Вхід вільний.

10 листопада – виставка матеріялів про Великий голод в Україні в United Nations Visitors Lobby, Public Entrance, 46th St., and 1st Ave. Відкриття о 6:00 вечора.

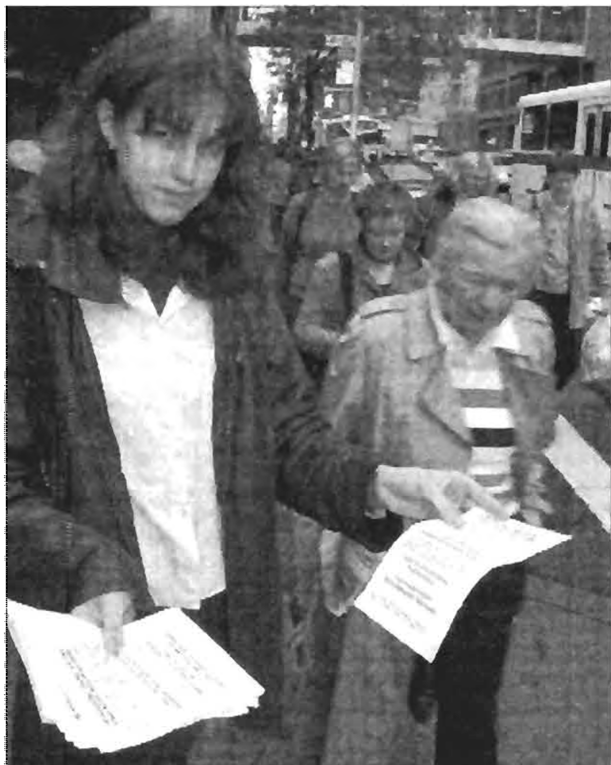
12 листопада – показ документального фільму „Жнива розпачу" в United Nations Dag Hammarskjold Library Auditorium, Public Entrance, 46th St., and 1st Ave. Початок о 5:00 вечора.

14 листопада – пропам'ятний концерт на честь 70-річчя Великого голоду в Україні – United Nations (Northeast corner of Visitors Lobby), Public Entrance, 46th St., and 1st Ave. Початок о 6:45 вечора.

15 листопада – Жалобна Панахида в пам'ять жертв Великого голоду в Україні. Saint Patrick's Cathedral, 51st St. and 5th Ave. Початок о 2:00 по полудні.

Постійне представництво України в ООН

Українці Америки протестують проти зазіхань Росії на територію України

Студенти роздавали летючки

НЮ-ЙОРК. – Як відповідь на бажання Росії присвоїти український острів Тузла, 29 жовтня відбувся мітинґ-протест на 67-ій вулиці, де знаходиться Постійне представництво Російської Федерації при ООН. Цю акцію організував УККА. Студенти академії св. Юра та представники української громади прийшли на мітинг, щоб заявити свій протест антиукраїнським діям Росії, на чолі з президентом В. Путіним. Студенти роздавали летючки, в яких окрім слів протесту було пояснення, що Росія зазіхає на територію України. Серед учасників був голова СКУ Аскольд Лозинський, який дав коротке інтерв'ю для газети „Свобода".

– Пане Лозинський, яка мета організованого УККА мітинґу-протесту?

– Концепція цієї акції є зумовлена тим, що 30 жовтня у Києві відбудеться зустріч між міністрами закордонних справ України і Росії Костянтином Грищенком та Ігорем Івановим. Ця справа повинна, або завершитися, або загостритися. І тому ми організували таку акцію не тільки в Ню-Йорку, але й в Вашінґтоні, Києві, Львові та інших містах. Це для того, щоб пригадати російським дипломатам, що в Америці є українська діяспора, яка зможе організувати значно більші і більше акцій протесту. Хочу зауважити, що російські та проросійські засоби масової інформації намагаються подати це як територіяльне непорозуміння. Це чистої води провокація. Всі існуючі документи про існуючі адміністративні та державні кордони, навіть з періоду радянської доби, однозначно вказують на те, що острів Тузла це – територія України. Ми прийшли сюди, щоб російські дипломати могли зрозуміти – це тільки початок.

Повз демонстрантів проходили багато людей, які брали летючки з інформацією про російські зазихання на Україну. Студенти Гантер-коледжу також підходили і розпитували, чому відбувається мітинг-протест.

Василь Лопух

ВАШІНҐТОН. – В середу, 29 жовтня, відбулася демонстрація протесту проти загарбницької політики Російської Федерації в акваторії Керченської протоки, яка поєднує Чорне та Озівське моря. Уряд Російської Федерації в односторонньому порядку вирішив побудувати греблю, яка поєднала б Таманський півострів, що належить Росії, з островом Коса Тузла, який належить Україні. Таким чином, Росія порушила б кордон України і фактично приєднала цей стратегічно важливий острів до своєї території. До того ж, Керченська протока є важливим джерелом прибутків Керченського порту, а також рибальських підприємств реґіону. Побудова такої греблі була б не тільки порушенням територіяльної цілости України, а й значно погіршила б економічну ситуацію в областях України, які знаходяться біля Керченської протоки, і становила б загрозу біологічному розмаїттю фльори та фауни в Керченській протоці. Незважаючи на активний протест українського уряду та заклики прем'єра Росії Михаїла Касьянова, будівництво дамби продовжувалося.

Представники української громади у Вашінґтоні зібралися перед посольством Російської Федерації, щоб висловити свій протест щодо цієї ситуації. Подібні протести відбулися в цей самий час в Ню-Йорку, Чикаго, Лос-Анджелесі, Монреалі та інших містах. В протесті у Вашінґтоні участь взяли представники української американської громади, а також і громадяни України. Ціль протесту, за словами Михайла Савківа, президента Українського Конґресового Комітету Америки, який організував цей протест – не тільки висловити обурення діями Російської Федерації та її феодальною політикою щодо України, а й продемонструвати, що українська громада по всьому світі уважно слідкує за цими подіями і активно закликатиме свої уряди протистояти територіяльній аґресії Росії проти України.

УНІС

ЧИКАҐО. – Площа Дейлі в центрі багатомільйонного Чикаго служить місцем для масових зібрань та демонстрацій, присвячених актуальним політичним та економічним проблемам. Саме на цій площі 29 жовтня, з ініціятиви Чикаґського відділу УККА, очолюваного інженером Орестом Бараником, представники української громади міста провели демонстрацію протесту проти посягань російського імперіялізму на територію незалежної України. Йдеться про острів Тузлу в Керченській протоці, події навколо якого привернули увагу українців в усьому світі, а також погляди урядів деяких західніх країн, які не схвалюють аґресивних намірів Росії.

На площі Дейлі зібралося понад 300 членів громади, багато з них прийшли цілими родинами. Учасники демонстрації несли плякати, написані англійською мовою, звернені до американців із закликом підтримати українців в боротьбі за територіяльну недоторканість України.

Після закінчення демонстрації відбулися сходини. Заступник голови Чикаґського відділу УККА Павло Бандрівський надав слово інженерові Орестові Бараникові, який сказав:

– Цю політичну акцію українців у Чикаґо ми свідомо призначили напередодні зустрічі у Києві міністрів закордонних справ України Костянтина Грищенка та Росії – Ігоря Іванова. Цим заходом ми засвідчуємо, що діяспора підтримує позицію України і противиться російському імперіялізмові. Подібні демонстрації українців відбулися у Вашінґтоні, Ню-Йорку, Сакраменто, в Монреалі (Канада), Австралії та в деяких містах Західньої Европи.

Далі голова відділу УККА зупинився на ставленні провідників США до того, що діється в Керченській протоці:

– Коли Україна стала без'ядерною державою, уряд США запевнив, що американці ґарантуватимуть її безпеку. Однак, як бачимо, Президент Джордж Буш навіть не реагував на події, які відбуваються в Україні.

Ярослава Павлів висловила задоволення з того, що члени української громади знайшли можливим взяти участь у такому важливому заході, як протест проти зазіхань Росії на українську землю. Вона також відзначила, що листівки, які роздавали американцям, відіграють свою позитивну ролю, адже в них міститься прохання звернутися до конґресменів, щоб вони привернули увагу американського уряду до виконання своїх зобов'язань перед Україною.

Анатолій Гороховський

Учасники демонстрації у Вашінґтоні

Громадський протест в Ню-Йорку. На лівій світлині (зліва): Аскольд Лозинський, Володимир Зарицький і Степан Бандера

Зовсім не жарти

Якби сьогодні будь-хто з соціяльних психологів, навіть найерудованіший і найпроникливіший, став досліджувати пострадянське українське суспільство з погляду психології, він просто змушений був би дійти висновку, що саме в цій ділянці найповніше виявилися результати Переяславської ради і так званої „великої жовтневої соціялістичної революції", роковини якої „вірні ленінці" в Росії й Україні святкують саме сьогодні. Тоталітаризм – спочатку царський, відтак більшовицький – тобто режим, в якому одна рука чи одна політична сила має монополію на думку і на дію, хоч би ця думка і ця дія були криваво злочинними, якщо він панує впродовж десятиріч, тим більше, як у випадку шовіністично-експансіоністської Росії – впродовж сторіч, то він здатний перетворювати людей, людські індивідуальності в безлику масу. І він цього вповні досягнув, великою мірою стерши навіть підставові етнічно-психічні різниці в світорозумінні і світовідчутті піднев ільних народів.

Ось чому сьогодні українське суспільство, та й не тільки воно, разюче подібне до суспільства російського: такі самі ниці людці при владі що там, що тут, такі самі олігархи, такі ж корумповані чиновники, такий же безправний і беззахисний народ. Читаєш незалежну московську пресу – і у віддзеркаленні російської дійсности бачиш, один до одного, українську дійсність. Тому коли найчесніші росіяни шукають способу, з допомогою якого можна було б видряпатися з посткомуністичного болота, то й нам до цих пошуків варто уважно придивлятися.

Недавно сторінки багатьох московських газет обійшов небуденний рецепт суспільного оздоровлення, поданий в жанрі гумору, жарту. Яка доля правди в ньому, нехай судять наші читачі. Ось уривки тексту, в нашому перекладі: „Подруги! Батьківщина в небезпеці! І годі шукати, хто винен. Винні – ми! Під впливом народних легенд і мітів ми чекали милостей від чоловіків. І чекаючи, не помітили, що це – марна справа, бо чоловіки в країні щезли як такі. Те, що вповзає увечорі до хати з перекривленим від демонстрацій писком і порожнім шлунком, – не є чоловіком... Вони були, як свідчать археологічні розкопки, колись-колись. Та найкращих ми втратили в революціях, у війнах, а останніх життєздатних влада витіснила поза кордони... З ким ми залишилися? З алькоголіками і депутатами, при одному погляді на котрих в молодих матерів скисає молоко в грудях. Вони тепер дорвалися до своїх трибун і ще сто років будуть горлати, плювати один на одного і з'ясовувати – хто з якої партії, хто з якої нації, а хто просто дурень. Жінки! Від них вже нема чого чекати! Вони зрадили нас! Вони позбавили нас посмішок! Пора діяти! Пора створити всеросійський союз бабів. А ще краще – фронт. І висунути ультиматум: або вони віддають нам владу, або ми з ними не спимо! Цей захід в давній Греції мав величезний політичний ефект. Час працює на нас! Завдяки науці незабаром взагалі можна буде обходитися без них, домагаючись того самого ефекту, але без запаху перегару... За нас – природа. З нами – діти! Бо ж не з ними вони! Шлях порятунку простий – це шлях від баби до Жінки! Станьмо на цей шлях – і ми переможемо!".

Як кажуть, поможи їм, Боже! Бо в цьому жарті є тільки маленька доля жарту, все інше – правда. Тим більше, коли йдеться про українських жінок, які так багато пережили і перестраждали, але ніколи не були „бабами", а були великими Матерями, берегинями роду-народу, діяльними громадянками. Як у власній хаті вони втримують лад і порядок, так само вони спроможні зробити це у хаті-державі. Ми віримо в Українську Жінку!

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз SVOBODA Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

Наша шановна О-КА – у відпустці, рубрика „Про це і те" буде на своєму місці вже в наступному числі „Свободи".

„Якщо будете мовчати..."

Наша газета в цілій низці інформативних та аналітичних статтей, а також в листах читачів, вміщених під рубрикою „Редакційна пошта", висвітлювала тему Єдиного економічного простору. Угоду про його створення підписали 19 вересня в Ялті президенти Росії, Білорусі, Казахстану і України. Відомо, які гострі і масові протести викликало в українському суспільстві це поновне втягнення України в лоно російських впливів. До редакції „Свободи" продовжують надходити листи, автори яких висловлюють осуд на адресу Президента Леоніда Кучми за „нову Ялту". Ми вдячні усім їм за чітку громадянську позицію в питаннях, де неможливі ні відступи, ні компроміси. Нашому постійному дописувачеві з Австралії Михайлові Гоянові ми вдячні і за його критичний відгук щодо ЄЕП, і за присланий ним вірш Дмитра Павличка, який ми подаємо нижче.

Єдиний економічний простір

Чи ти чуєш, Україно,
Царський подих з московизни?
Дихає, сичить змiїно
Новий зашморг для вітчизни!
Спільний господарський простір,
З ким? Та з тими, що віками
Нам ламали в тюрмах кості,
Біль солили Соловками.
Чи ви чуєте, братове,
Підповз хитрого удава?
Чи вам видно, як зі змови
Виступає тінь кривава?
Як не станете на чати
Рідної землі і волі,
Якщо будете мовчати,
Мов раби лякливі й кволі,
Буде вам, брати лукаві,
Спільний простір із Москвою,
Будете в своїй державі
Жити правдою чужою!
Знов кремлівські паразити,
Наче та орда з-за Дону,
Надійдуть, щоб вас возити
На Сибіри без кордону!
Будете у своїм ЄЕПі
Піднімати руки д'горі,
Будете, як трупи в склепі,
В євразійському просторі!
Тож вставайте всі до світла,
На майдани йдіть, як туча,
Хай загине змова підла,
Єдність з ворогом гадюча!

Дмитро Павличко

А. Рар – про українсько-російські взаємини

Відомий берлінський політолог Александер Рар, який очолює Дослідний інститут з питань Співдружности Незалежних Держав і Росії при Німецькому товаристві зовнішньої політики, в інтерв'ю для київської Інтернет-газети „Українська правда" (3 листопада) висловив свій погляд на конфлікт довкола Тузли і на загальний стан теперішніх українсько-російських стосунків. На запитання щодо Тузли А. Рар відповів:

– Конфлікт виник на порожньому місці. У Росії й Україні мають бути вибори. І та, й інша сторона хоче грати на національних почуттях, у виборчій кампанії це безпрограшно... На Заході виходять з того, що криза буде розв'язана дипломатичними засобами. У військовий конфлікт ніхто не вірить. Росія занадто слабка, щоб проковтнути навіть Білорусію. Вона не може йти на конфлікт з Україною... Оскільки Захід має власні проблеми – там борються з терозизмом, з іракською кризою, з проблемами на Близькому Сході – то конфлікт „Росія–Україна" нікому не потрібний... Поки Росія сама прагне на Захід, він спокійний і не бачить у політиці Москви нічого імперського.

Але ж експерт не може не помічати активізування великодержавницьких настроїв у Державній Думі Росії?

–Так, не виключено, що в нову Думу не увійдуть демократи, а тільки „Єдінство Россії", комуністи, жириновці і „Родіна"... Все одно з Заходом Росія буде вести тверезу і прагматичну політику, не буде закриватися. В СНД почнуться реінтеграційні тенденції по-серйозному. Всередині Росії буде створений латиноамериканський варіянт.

Чи у зв'язку з близькими виборами в Україні на Заході розуміють, що йдеться про долю великої европейської держави?

– На Заході мало розуміють складну ситуацію в Україні. Українських політиків не досить знають. Про Україну мало пишуть. Вважається, що там реформи не проводяться. Україну ніхто не списує з рахунків, але інтерес до неї – не той, що в 1990-их роках.

Що А. Рар думає про потенціял нинішніх претендентів на пост президента України?

– Ющенка зустрінуть з розкритими обіймами. Але його перемогу може забезпечити тільки велика коаліція, куди ввійдуть Тимошенко й Мороз. Не тільки Рух...

Підсумкові запитання стосувалися питання політичної реформи в Україні і місця післявиборних України і Росії в Европі. А. Рар на це відповів:

– Будь-який президент повинен буде здійснити подібну реформу – якщо не Кучма сьогодні, то Ющенко або хто-небудь інший – завтра. Україна навчилася жити у демократії і ринковій економіці. Шляху назад нема. Так що непотрібний уже авторитарний президент, а потрібний дієздатний, впливовий уряд і сильний, дієздатний, а не беззубий, парлямент. Кучма хоче ввійти в історію як реформатор... При владі він не залишиться. А Ющенко має непогані шанси очолити Україну і як могутній прем'єр.... Після виборів в Україні і Росії мало що категорично зміниться. Обидві держави будуть повільно, але невпинно шукати свій шлях в Европу. Росія, очевидно, піде спочатку більш авторитарним шляхом...

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

А наші мільйонери і мільярдери?

У „Свободі" прочитав я докладну статтю Костя Бондаренка „Хто й чим володіє в Україні". Виходить, що в Україні є наші не тільки мільйонери, але й мільярдери – і в той самий час різні тамтешні інституції й приватні особи просять американських і канадських українців помочі.

Помагають Україні не тільки американські й канадські українці, але й американський і канадський уряди, установи й організації.

А де ж українські мільйонери і мільярдери? Чи їм не соромно, що аж чужі держави мусять Україні помагати, що Україна така велика й багата, а нарід – бідний і втікає до маленької Португалії, Чехії, Ізраїлю? Чули ви щось такого? Матері залишають своїх дітей, щоб у чужих державах заробити на втримання родини, забезпечити дітям майбутнє... В публічних домах за границею багато наших жінок, дівчат... Київський уряд забув про наших емігрантів, не опікується ними, не дивиться, чи їх не кривдять, не дбає про правну їх оборону.

Багатії в Україні повинні б підтримати незалежну пресу, допомогти українізувати південно-східні області, держава повинна посприяти виданню українських книжок, всюди повинна звучати українська мова, бо як це так, що держава українська, а мова – московська? Совєтські військові мають ветеранські пільги, а наша славна УПА досі не визнана воюючою стороною, і її ветерани ніяких пільг не мають.

В Україні гинуть найсвідоміші, найпатріотичніші громадяни, а їхніх убивць донині не зловили. Прем'єр-міністер вкрав 880 мільйонів долярів, втік до Америки, тут купив собі палац за 6 мільйонів долярів. Добре, що американці його посадили, але зле те, що прем'єр дав недобрий приклад для нижчих чинів – і вони й собі тієї самої: по старшині батька в лоб!

І з закордонною допомогою не краще, спочатку з медом на устах її приймають, потім забувають і кусають руку, що їм помогла й помогти хотіла б. Це не тільки так в Україні, але і в Америці, Канаді, Бразилії – мало серед нас, українців, вдячних людей. Люди звикають, що їм хтось мусить давати все готове.

Який же з того вихід? Розвинути кращу мораль. У школі, гімназії, в університеті, в церкві треба подбати про моральний розвиток, в школі повинен бути предмет загальної моралі, а в церкві єгомосць повинні людям про це напоминати й казати, що хто не буде старатися, щоб себе піднести, то по смерті буде в пеклі горіти – то так для темних, котрі легше зрозуміти не можуть, а для розумніших слід підходити поважніше, краще і глибше ті справи пояснювати.

Іван Іваків,
Денвер, Кольорадо

Похвальна робота президента УККА Михайла Савкова

ВАШІНҐТОН. – Американська телевізійна станція „C-SPAN" передала 20 жовтня дебати в Палаті представників США на тему 70-их роковин нечуваного в історії злочину-голодомору в Україні. Обговорення проєкту резолюції (ч. 356), що визначає цю пам'ятну трагічну подію як геноцид совєтського комуністичного режиму проти України, очолював голова Комісії міжнародних взаємин, спікер парляменту, представник Республіканської партії штату Ілиной Генрі Гайд. Генрі Гайд підкреслив світове значення вільної України і потребу її всебічної підтримки з боку уряду США. Він закінчив промову порадою схвалити резолюцію щодо осуду Голодомору, як політично-економічного інструменту насилля сталінського режиму над українським народом.

Проєкт резолюції вніс парляментарним порядком демократичний представник штату Мишиген Сендер Левін, який накреслив у своєму вступному слові жахливу картину голодомору 1932–1933 років, коли навантажені збіжжям вагони вивозили зерно за кордон в той час, як українське населення гинуло при забороні совєтського уряду будь-якої допомоги йому ізозвні та цинічних заявах уряду СССР, що ніякого голоду в Україні немає.

Підтримав резолюцію член Комісії міжнародних стосунків, демократичний представник Каліфорнії Том Лантос, ілюструючи катастрофічний стан в Україні 1933 році, що довів до всенародного голодомору. Резолюцію прийняли більшістю голосів.

Нагадаємо, що одним з головних організаторів підтримки цієї резолюції був президент УККА Михайло Савків.

Роман В. Кухар,
Вікторія, Кензас

Нашу церкву зруйнували в 1937 році

Церковна рада Петропавлівської церкви УПЦ Київського патріярхату в м. Хорол на Полтавщині просить допомоги для відбудови храму святих апостолів Петра і Павла, зруйнованого комуністичною владою у сумнозвісному 1937 році. На зібрані нашою громадою кошти уже збудовано фундамент та закуплено половину потрібної для будівництва цегли.

Пожертви просимо надсилати до представника нашої церкви у США, який надсилатиме їх на банківський рахунок громади. За всі отримані і використані кошти ми постійно звітуємо перед усіма доброчинцями.

Адреса нашого представника: Wictor Harkusha, 43649 Arlington Rd, Canton, Mi 48187-2209.

Листа з м. Хорол переслав до „Свободи" Олексій Коновал, Арлінґтон, Іл.

Листи про життя України

В останні дні жовтня у редакційній пошті переважали листи про сьогоденні проблеми України.

Голова комітету з відзначення 25-річчя самоспалення Олекси Гірника **Юрій Гнаткевич** з Києва надіслав звернення комітету з цього сумного приводу, в якому повідомляє про проголошення 2003 року роком пам'яті Олекси Гірника і численні заходи, що відбулися за програмою вшанування.

У жовтні, пише з Києва **Сергій Брунь**, міська організація українських націоналістів провела збори, на які запросила голову комітету Верховної Ради з питань свободи слова та інформації Миколу Томенка, котрий зупинився на маневрах політичних угруповань перед наступними виборами і застеріг про неприємності, яких слід очікувати прихильникам В. Ющенка не тільки від супротивників, але й від діячів „Нашої України".

Листа з критикою на адресу Президента України Л. Кучми надіслав **Юрій Кравчук** з Вільмінґтону, Делавер.

Дарія Миндюк з Гюстону, Тексас, надіслала велику статтю „Росте надія в Храмі Воскресіння Христового в Києві", у якій віддає належне звершенням Святішого Отця Івана Павла II за 25 років понтифікату і висловлює надію на об'єднання Церков України.

Іван Совірка з Ворену, Миш., прислав до газети копію листа пожертв на будівництво в Києві собору Воскресіння Христового, у якому значиться загальна сума 197,370 дол. „Збірка триває, але чи є ваше прізвище в цьому списку?" – запитує автор листа разом з комітетом Дітройтського деканату з побудови собору.

Копії цікавих статтей з життя України надіслали **Йосип Оришкевич** з Прінстону, Н. Дж., **Зеновій Квіт** з Філядельфії, **Мира Андрушка** з Норт-Порту, Фльорида. **Петро Гончар** з Черкас хоче перевидати для школярів збірку своїх поезій „Дзвони Холодного Яру" і має надію на підтримку спонзорів.

Микола Ватраль з Канади знову пропонує об'єднатися УККА і УАКР в ім'я спільної праці на користь України.

Микола Горішній з Ню-Джерзі пропонує вміщувати в газеті не тільки його вірші, а й твори інших поетів.

З великим запізненням отримали ми розповіді про відзначення 12-ої річниці незалежности України у кількох містах США. Ще раз просимо шановних читачів про такі свята писати негайно.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Українські різдвяні картки в Америці

Вже стало звичаєм УНСоюзу – щороку видавати з благодійною метою різдвяні вітальні картки з відтворенням кращих праць українських мистців. У нинішньому році випущено набір з 12 карток, які ми показуємо на цій сторінці. Сім з них присвячено Пречистій Діві Марії і Святому Її материнству. Є картка з малюнком про трьох мудреців. Решта карток нагадує про різдвяне колядування. Комплекти карток розсилаються передплатникам видань УНСоюзу, але усі можуть замовити довільне їх число в УНСоюзі, виславши чек або мані-ордер (можна вжити кредитову картку) на 15 доларів за адресою: UNA, Attn: Oksana Trytjak, Special Projects Coordinator, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054. Дохід призначений на відродження Союзівки.

Оксана Тритяк

Іван Яців. „Свят-вечір“

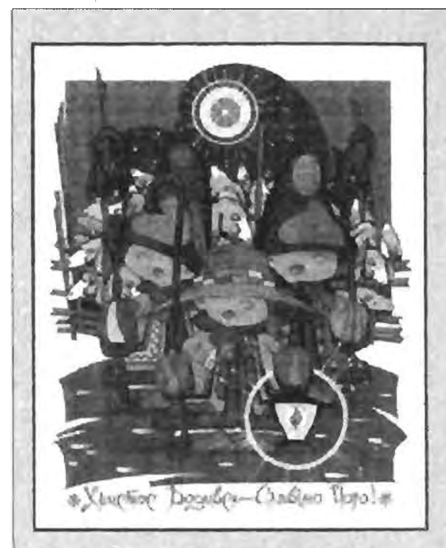
о. Сергій К. Пастухів. „Мадонна і Дитя“

Анатолій Балух. „Пречиста Діва і Христос“

Зоя Лісовська. „Діва Марія і Ісус“

Олвин Владика. „Колядники“

Анатолій Буртовий. „Різдво“

Христина М. Баранська (Нана). „Мадонна і Дитя“

Ярослав Адамович. „Колядники“

Мокі Кокоріс. „Лесине Різдво“

Маркіян Вітрук. „Мадонна і Дитя“

Зеновія Ц. Кулинич. „До Вифлеєму“

Оксана Лукашевич-Полон. „Мадонна і Дитя“

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Ще до питання назви нашої Церкви

„Свобода" 3 жовтня вмістила статтю о д-ра Андрія Чировського „Назва нашої Церкви", передрукувавши її з бюлетеня „Ukrainian Catholic National Shrine of the Holy Family" (Вашінгтон, Д. К.).

У статті є деякі неточності і не згідні з правдою твердження, тому вважаю за потрібне звернути на них увагу. Звичайно, питання назви нашої Української Католицької Церкви є актуальним і заслуговує на широке обговорення. До речі, о. д-р Дмитро Блажейовський написав на цю тему окремий розділ у своїй праці під назвою: „Рим і обрядово-літургічні дискусії у Патріяршій Київській Вселенській Церкві між двома Світовими війнами", у якій також розглядає питання назви Церкви. Крім цього, о. Блажейовський написав листа (4 липня 2003 року) до Синоду, адресуючи до „Патріяршої Київської Вселенської Церкви", а не до Владик Української Греко-Католицької Церкви, тобто заадресував до Церкви, якої ще немає. Але істотним в листі є те, що він подає широку аналізу, чому обидві тепер уживані назви – Українська Католицька Церква, яку вживає діяспора, і Українська Греко-Католицька Церква, яку вживають в Україні, не відповідають сучасному станові нашої Церкви.

Отець А. Чировський, розглядаючи проблему назви, висловив твердження, що дальше вживання назви „Українська Католицька Церква" було б єрессю. Автор не пояснює, в чому полягає ця єресь, залишаючи читача в стані розгубленості: значить, ми від 60-их років і донині були Церквою „єретичною", і такою залишаємося. Якщо я не помиляюсь, то Українська Католицька Церква не єдина у тій „єретичній" ситуації. Тут можна назвати Мелхітську, Вірменську Церкви, а також низку православних Церков. Хоч знаємо, що після II Вселенського собору у Ватикані Римо-Католицька Церква більше не вважає православні Церкви єретичними, а Церквами-сестрами. Автор згадує Московський Патріярхат, мовляв, колись назви походили від назв міст, що також підкреслює о. Блажейовський. Але офіційна назва не є Московська Церква, тільки Російська Православна Церква.

Далі о. Чировський пише: „Із теологічної точки зору називати її „Українською" не було б правильно, тому що це безумовно виключало б людей неукраїнського походження". Про яких неукраїнців може іти мова – словакізованих, мадяризованих чи ще якихось інших, які і так не належать до нашої Церкви?

Згадаймо дещо з історії. На рідних землях наша Церква називалась Греко-католицькою. Цим „греко" нас нагородила Австрія. Відомо, що після Берестейської унії з Римом, яку підписали київські владики в 1596 році, Львівська митрополія і Перемиська епархія залишились ще на наступних сто років православними. Церкву, з'єднану з Римом, яка тільки визнала верховенство Папи, залишаючись обрядово незмінною, називали „уніятською". Австрія, яка бажала мати ясну картину на віроісповідному полі у межах своєї імперії, щоб відрізнити українців, з'єдинених з Римом, від римо-католиків-поляків й інших, надала прикметник „греко", і так утворилась назва нашої Церкви – Греко-Католицька.

Варто згадати, що в офіційних понтифікальних річниках у Римі наша Церква не фігурувала, як Греко-католицька, але як „рутенська". Чи тоді назва не була єретична? Завдяки Патріярхові Йосифові, після його звільнення з каторги і приїзду до Риму у 1963 році, на його прохання у Ватикані замінено прикметник „Рутенська" на „Українська". Так постала назва Українська Католицька Церква. Чи справді зміна прикметника „рутенська", що є синонімом „руської", на „українську" міняє богословську точку зору і робить назву єретичною? Бо, мовляв, „Українська" в назві виключало б людей неукраїнського походження. Назва рутенська, руська чи русинська є так само політичною назвою, як і українська.

Автор пише: „Цікавим є те, що наші брати з південно-західньої сторони Карпат зберегли старовинну назву „Рутенія" і визначили свою належність до Закарпаття, де з Ужгорода до Словаччини можна заїхати за п'ятдесят хвилин, до Угорщини – за тридцять, а до Румунії – за сімдесят хвилин. До Львова це вимагає...". Таке уявлення щодо збереження історичної назви може дивувати. Мимоволі постає запитання: а як було зі збереженням цієї історичної назви у 1938 році, коли було проголошено незалежною не Рутенію, але Закарпатську Україну, на чолі з о. А. Волошином? Ці казкові віддалі не мають нічого спільного з визначенням назви Церкви. Для своїх висновків автор міг знайти сильніші „аргументи" в працях Павла Маґочія.

Цікаво, що автор не поставив перед собою запитання – як це сталось, що в одній соборній Українській державі, якої невід'ємною частиною є українське Закарпаття, постало дві Українські Греко-Католицькі Церкви, які визнають верховенство Папи. Києво-Галицька митрополія в історичному минулому включила і Церкву на Закарпатті. Як це сталось, що Церква на Закарпатті відмовилась від належности до Києво-Галицької митрополії і стала Церквою автономною? Знаємо, що не всі вірники, як і деякі єпископи, не визнають цей стан і зараховують себе до Києво-Галицької митрополії, недивлячись, що Словаччина, Угорщина чи Румунія є ближчими за віддаллю, ніж Львів і Київ. Поруч з цим варто також поставити запитання: як сталося, що з колись однієї Греко-Католицької Церкви тут, на терені США, постало дві того самого східнього обряду – УКЦерква з осідком у Філядельфії, і Закарпатська з осідком у Пітсбурґу, з прикметником „Візантійська". Тут не було проблеми віддалей. Хто це зробив, кому це було вигідно і чому такий стан освячено на римських пагорбах? Не шукаймо у назві Церкви єретичности, бо це не витримує критики.

Без сумніву, зміна назви є потрібною, і назва, яку нам у спадку залишив Патріярх Йосиф, є найзмістовніша. Правда, є деякі застереження, бо, мовляв, в Україні вже є Українська Католицька Церква латинського обряду – отже, буде дублювання. А скільки є Українських Православних Церков з тими самими прикметниками? У такій ситуації найвідповідальнішою може бути назва, яку вже від довшого часу підтримує і о. А. Чировський – це Київська Церква з різними пропонованими додатками. Це питання може вирішити Синод Владик УКЦеркви. Але якщо зміна назви Церкви мала б нас поділити, то краще жити без змін, зі старою назвою.

Микола Галів,
Ню-Йорк

„Русь нищить Русь"

Пишу цей лист як відгук на статтю у „Свободі" (ч.40, 3 жовтня) під заголовком „Назва нашої Церкви", автором якої є о. д-р Андрій Чировський. Головний її висновок є: треба змінити назву „Українська Греко-Католицька Церква" на – „Київська Церква", або на якийсь подібний варіянт, бо, мовляв, назва „Українська" – єретична. Вселенська Церква протягом століть не вважала цю назву єретичною. Вона вчить, що єретиком можна стати тільки тоді, коли ламаються церковні догми. Назва якоїсь Церкви не ламає ніякої догми. Українською називав нашу Церкву Святіший Отець, коли відвідував Україну в червні 2001 року. Яку догму ми зламали? То ж на якій підставі назва „Українська" раптом стала „єретичною"?

Другим аргументом на користь зміни назви – це, на думку автора, запобігти „закриттю дверей для всіх неукраїнців до нашої Церкви". Чи ми справді колись і комусь замикаємо двері? Згідно з тим єпископи турбуються, щоб „ділитися багатством нашої віри". Та ж одне і друге практикує весь цивілізований світ! Я з чоловіком подорожували багато по світу, відвідували різні християнські і не християнські святині. В жодній з них не „закривали нам двері" і в кожній „ділилися" своїм багатством. І всі наші церкви і в Україні, і на поселеннях, відвідують не-українці, захоплюються нашою архітектурою, відправами, хорами, традицією. Про що, отже, йде мова?

Для мене спершу всі ті арґументи були безпідставні і нереальні. Але згодом, вдумуючись глибше, стало мені ясно: всі ті та інші „докази" мають свою приховану мету. Вони не йдуть в парі з інтересами Української Католицької Церкви на ґрунті Берестейської Унії, яка вже і так багато втратила зі своєї прадідної візантійської ідентичности. Комусь на тім залежить, комусь з того користь, комусь українство на перешкоді!

„Камо грядеши, Українська Церкво?" А що сталося з Помісною Українською Католицькою Церквою, статут якої ухвалив Синод Української Католицької ієрархії в Римі в 1983 році? Про неї ніде й згадки немає! А для кого буде існувати Український Католицький університет у Львові? Адже він тієї назви також, мабуть, не буде носити. Так затираємо свої власні сліди – своїми власними руками!

Русь продовжує нищити Русь, як колись з жалем писав проф. Микола Чубатий...

Володимира Демус,
Чикаґо

Слово про краківську церкву

У „Свободі" час від часу вміщуються вістки про відновлення Української церкви св. Норберта у Кракові. У давніші часи до цієї церкви належали повіти Вадовичі, Малець, Діброва, Тарнів, Пільзно, Бохня, Величка, Освєнцім, Живець, Тешин, Бельсько і Хванів. Парафія існувала від 1894 року, мала тоді 4 тис. вірних, половина яких жила у Кракові.

Деякі парохи були професорами Краківського університету, як, наприклад, о. Ф. Кудревич (1797-1834), який походив з Київщини, о. Л. Лавревич (1834-1834) був професором теології, а в 1843 році став ректором університету, о. Осип Чельничевич (1867-1854) професор і декан теологічного факультету Краківського, а раніше – Львівського університету. У Кракові спершу було 16 церков слов'янсько-візантійського обряду.

Перші церкви, крім катедри на „скалі", існували на Вавелі. Найбільше відомостей залишилось про Церкву Воздвиження Чесного Хреста, що стояла на Слов'янській площі і була побудована в половині IX ст. Крім тих церков, існували ще приватні каплиці на Вавелі, які мали український (староруський) характер. Всі вони мали український розпис. У Кракові, починаючи з 1491 року, друковано перші українські книги кирилицею – „Октоїх", „Часословець", „Тріод посна" і „Тріод-цвітна". Довголітнім парохом у Кракові був о. декан Павло Хрущ, який у 1973 році помер у Венесуелі. Українська парафія у Кракові деякий час була залежна безпосередньо від Галицького митрополита, останньо – від Перемишлянського єпископа.

Осип Панчишин,
Чикаґо

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Нова програма українських досліджень

СТЕНФОРД, Каліфорнія. – У Стенфордському університеті засновано нову програму українських досліджень. Активіст української громади з Сан-Гозе Зенон Зубрицький організував презентацію цієї програми для української громади. Якщо проєкт вдасться здійснити, то Америка збагатиться ще одним великим центром українських досліджень. Умови для цього є найсприятливіші.

Стенфордський університет – один з найвідоміших у світі в галузі соціяльних дисциплін, зокрема радянського режиму та пост-радянських держав. Особливою увагою науковців користується створений під егідою цього університету ще у 1919 році Гербертом Гувером Інститут війни, революції та миру. Найважливішою складовою частиною його є унікальний архів, який має чи не найбільшу у світі колекцію документів з історії Росії, СРСР та сусідніх реґіонів. Фонди Гуверівського архіву відображають й історію України.

Унікальна джерельна база, традиції Стенфорду та Гуверівського інституту в дослідженні СРСР і соціялістичного табору під час „холодної війни" – з одного боку; нові умови та нові проблеми, що виникли після розпаду СРСР та створення України як самостійної держави, – з другого боку, привели стенфордських науковців до ідеї запровадити програму українських досліджень. Зокрема, сприяли цьому професори університету: історик Амір Вайнер та спеціяліст з політичного аналізу сучасної Росії, співголова Фонду Карнеґі, дорадник президента США Майкл МекФол.

До такого рішення підштовхували стенфордських науковців і активісти місцевої української громади, особливо Зенон Зубрицький – один з піонерів розбудови „комп'ютерного серця Америки" у Силіконовій Долині та водночас один з тих, хто упродовж десятиліть піклувався перед американським урядом про підтримку боротьби українського народу за звільнення з-під радянського ярма. У 1991 він разом з іншими політично активними американцями українського походження переконував радників адміністрації США у необхідності визнання незалежности України. Його знають і у теперішній американській адміністрації, враховують його думку при визначенні політики стосовно України.

Зенон Зубрицький є одним з засновників та спонзорів, а також членом виконавчого комітету програми українських досліджень у Стенфордському університеті. Він запросив до свого дому Аміра Вайнера; директора Центру російських, східньоевропейських та евразійських досліджень Стенфордського університету Ненсі Колман; активних членів української громади – на презентацію українських студій.

Д-р Кладко, який багато років був заступником директора Гуверівського архіву, зазначив, що розшукувати у фондах архіву документи з україніки нелегко, бо вони розпорошені в різних колекціях.

„Я уперше звернула увагу на Україну, коли вчилася у Гарвардському університеті на спеціяліста з політології Радянського Союзу, – сказала Ненсі Колман. – Пізніше, працюючи у Центрі російських та східньоевропейських досліджень Стенфордського університету, я весь час намагалася передати моє зацікавлення нашим професорам і студентам. Два роки тому ми почали організовувати серії лекцій з українських справ, на них виступали наші професори та запрошені з України науковці. Але окремої програми не існувало. На західньому узбережжі Америки взагалі немає жодного центру українських досліджень. А розвивати такі дослідження зараз дуже важливо, адже багато з тих, хто започаткував українські студії в американських університетах у 50 – 60-их роках, вчені доби „холодної війни", відходять, а молодих бракує. Тішуся, що тепер, з допомогою внесків від української громади, за її активною підтримкою, дослідження України займе належне місце у Стенфорді".

Д-р Амір Вайнер зазначив, що він зацікавився Україною у ширшому контексті – вивчення Другої світової війни та ситуації, що склалася у СРСР після війни. „Зараз ми домовляємося з архівами Києва щодо мікрофільмування матеріялів КҐБ, партійних та інших органів радянської влади, особливо – стосовно тотального нагляду за громадянами, пропаганди та контрпропаганди", – сказав він.

Засновники української програми ставлять за мету створити окрему інституцію з українських досліджень, на зразок шкіл при Гарвардському та Колюмбійському університетах. Кроками до цієї мети стануть, як зазначено у програмі, запрошення видатних науковців Америки та України до викладання сучасних соціяльних наук у Стенфорді; призначення принаймні однієї стипендії на п'ятирічний термін для студента, який працює над докторською дисертацією; розширення бібліотечної колекції; спонзорування серії лекцій та конференцій для загалу.

Наступним, надзвичайно важливим, заходом програми українських досліджень у Стенфорді стане симпозіюм, присвячений 70-ій річниці голодомору-геноциду, який призначено на 13 листопада. На ньому виступить д-р Роберт Конквест, автор широко відомої монографії „Жнива скорботи" („The Harvest of Sorrow"), в якій чи не вперше ґрунтовно проаналізовано геноцидну політику сталінського уряду в УРСР у 1932-1933 роках.

„Розбудова українських досліджень у Стенфорді потребує значних зусиль та фінансових витрат, які нестимуть і університет, і громада, і всі зацікавлені особи, - наголосив, закінчуючи презентацію, Зенон Зубрицький. – Все залежить від нашої згуртованости, активности та зацікавлености українською справою. Стратегічні інтереси, які зближують Америку та Україну, можуть бути реалізовані з взаємною користю тільки тоді, коли рішення політиків спиратимуться на ґрунтовні наукові дослідження. І ми повинні докласти відповідних зусиль, щоб Стенфордський університет став ще одною базою таких досліджень".

Надія Банчик

З'їзд педагогів з нагоди 50-ліття Шкільної ради при УККА

ІСТ-ГАНОВЕР, Н. Дж., – 25 жовтня в готелі „Рамада" відбувся звітно-виборний вчительський з'їзд, присвячений 50-літтю Шкільної ради при УККА, а 24 жовтня відбулися наради директорів шкіл та педагогочних дорадників шкільної ради. З численних українських шкіл на з'їзд прибули директори, вчителі. громадські діячі. З доповіддю на з'їзді виступив голова Шкільної ради д-р Євген Федоренко. Відбулось обговорення провідних завдань українських шкіл, зміцнення їхнього зв'язку зі школами України.

З'їзд обрав новий склад Шкільної ради, головою якої обрано Євгена Федоренка, його екзекутивним заступником – Олександра Лужницького, заступником – Олександра Пришляка, членами управи – М. Кіцюк, М. Решітник, М. Лисецьку, В. Бей, П. Данчук, Р. Бруха.

Того ж дня відбувся святковий банкет, у якому взяли участь Митрополит УКЦ Стефан Сорока, консул України в Ню-Йорку Ігор Сибіга, численні священики, представники фінансових установ, громадських організацій, журналісти. Вітання вчителям виголосили Митрополит Стефан Сорока, консул Ігор Сибіга, екзекутивний президент УККА Лариса Кий, були зачитані численні письмові вітання. Групі вчителів були вручені Почесні грамоти за багатолітню педагогічну працю. На вечорі було презентовано пропам'ятну книгу, видану до 50-річчя Шкільної ради при УККА.

Сестри Галина і Леся Тельнюк виконали на вечорі кілька пісень на слова відомих українських поетів.

Левко Хмельковський
Фото: О. Марин, Л. Хмельковський

За столом президії (зліва) д-р Євген Федоренко і Митрополит Стефан Сорока.

Консул Ігор Сибіга

Останні приготування – О. Пришляк (зліва) і управитель готелю „Рамада" Орест Федаш

Ветеран педагогічної справи вчителька Стефанія Квасовська з Пасейку, Н. Дж.

Співають сестри Тельнюк

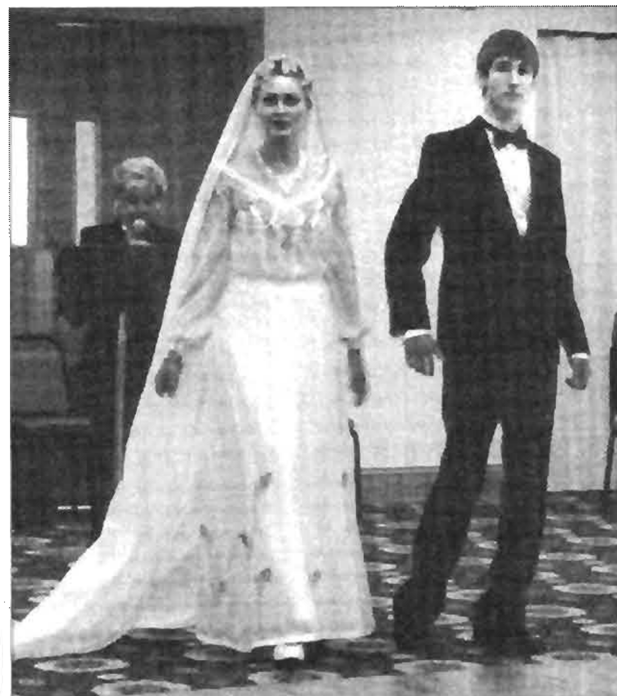

Учасники і гості з'їзду на святковому бенкеті.

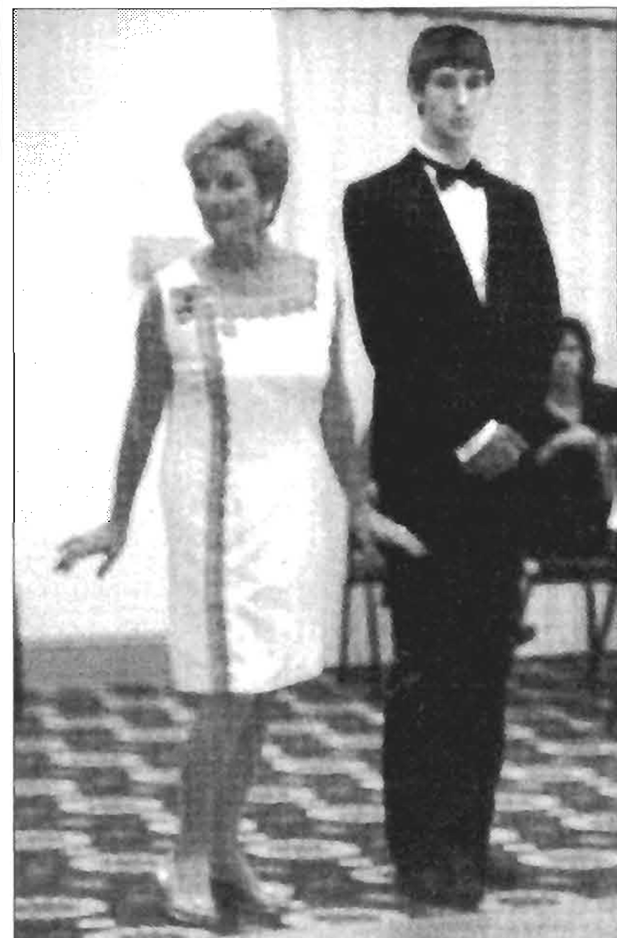
День Союзянки Округи СУА Ню-Джерзі

Учасниці вечора (зліва): Уляна Кобзар, Ксеня Роковська, Катерина Воловодюк, Іванна Мартинець, Ярослава Мулик, Ліда Гайдучок і Люба Горалечко

Моделька Галя Каськів в шлюбній сукні і Данило Мартинець – ескорт

Яра Літош і Данило Мартинець

ГІЛСБОРО, Н. Дж. – Показ вишиваного жіночого одягу з приватної колекції та виконання проєктів вишивання і життя Іванни Мартинець відбувся 5 жовтня у залі церкви св. Михаїла Архистратига. Дохід від імпрези призначений на гуманітарну допомогу Союзу Українок в Україні. Кожного року, як тільки осінь зачинає малювати листя золотими і багряними кольорами, Округа СУА Ню-Джерзі влаштовує День Союзянки.

Матіне відкрила імпрезова референка Округи Уляна Кобзар, яка привітала присутніх. Голова Округи Катерина Воловодюк представила гостей з Головної управи СУА і розповіла про вишивку і її застосування. Ірена Стецьків з Головної управи СУА висловила привіт для всіх. Ольга Тритяк – референтка архіву при Головній управі СУА вручила грамоту подяки Мирославі і Денисові Стаховим за їхній вклад в упорядкування архівів СУА. Потім Іванна Мартинець виголосила реферат на тему вишивки. Вона сказала, що „українська народна вишивка – це найбільш поширений приклад народного мистецтва. Це – незнищимий дух і творчість українських жінок. Українська вишивка має за собою довгий історичний шлях. Вона давала радість її виконавцям в часи розквіту і в часи занепаду народної культури. Поряд з мовою і піснею, вишивка зміцнює національну свідомість українського народу. Вишивка на сорочці, подушці чи рушникові ставала символом національних почувань.

Вишивка – це святість кожної свідомої української родини. Вишивку стали пристосовувати для церковних прикрас, для офіційних виступів і до міського одягу. Сукні прикрашені народною вишивкою, і тепер не втратили національного звучання. Вишивка увійшла у побут народу, а її багата мистецька спадщина сприяє дальшому розвитку української вишивки.

Уляна Кобзар представила модельок, пояснила взірці і стиль вишивок. Участь у показі взяли 11 модельок. Сукні, були – 7 вечірних, 2 шлюбні, 1 костюм, 28 коротких суконок – всіх разом 38 експонатів. Крім того виставлено блюзки, подушки, серветки, і вишиті картини (танцюючі гуцульські пари проєкту Е. Козака). Найбільше оплесків дістала шлюбна сукня – біла з синьою виноградовою вишивкою, яку І. Мартинець вишила для своєї дочки.

Під час показу Таїса Богданська, голова 28-го Відділу СУА, приграВала романтичні мелодії на фортепіяні, а під час короткої перерви Марія Волянська співала пісні, при фортепіяновому супроводі Т. Богданської. У імпрезі взяли участь понад 150 союзянок і гостей.

І Мартинець пояснила, що вона показала тільки половину її творів і висловила подяку всім учасникам показу мисткині Ярі Літош за допомогу у плянуванні і виконанні показу.

Божена Ольшанівська

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Листопад 2003 р., ч. 39

Десята подорож в Україну

Леся Богусловець (Олександра Ткач), дочка відомого літератора-видавця, педагога, журналіста, критика, редактора і громадського діяча Дмитра Нитченка, який з 1950-их років жив в Австралії, наслідує свого батька і є активною в українсько-австралійському житті. Автор книжок „Який Сава, така й слава", „На прощу до рідної землі", „Від Находки до Чернівців", „Моя австралійська кума" та „За рідним краєм і в раю скучно". Щоб продовжити започатковане видавання листів українських письменників до її батька, вона зібрала й упорядкувала разом з Олександром Астаф'євом збірники „Листи письменників 4 і 5, які вийшли друком в 2001 році, в Україні.

Леся Богусловець постійно дописувала до журналу ОДУМ-у „Молода Україна" та до „Нових днів", які вже не виходять, статті на різні теми, в тім числі й дописи про свої попередні дев'ять подорожей в Україну, які вона розпочала ще за радянських часів. Пропонуємо читачам „Свободи" початок опису її десятої подорожі в Україну. Закінчення подамо в наступному випуску сторінки Фундації ім. І. Багряного.

Переліт в Україну був тяжкий. Саме в Сінґапурі і Гонґконґу гасала нетипова пневмонія, тож подорожні летіли в різні краї через Бангкок. Тут нас пакували, як оселедців у бочці, навіть запах був подібний.

І ось, нарешті, довгожданий Київ. Сонечко припікає. Не встигла озирнутися, як їду з усім літературним кошем до Львова. Там двадцять другого травня відбудеться Шевченківське свято. Їду й дивуюся, для чого влаштовувати його у Львові? Та ж там живуть самі патріоти! Інша справа – в Луганському чи Херсоні...

Ранесенько, у четвер, наш поїзд прибув до Львова. Нас поселяють у готелі „Гетьман". Що значить свідомі українці – навіть стіни приймальні обклеєні тризубами! Отаборившись у кімнаті, я вирішила включити телевізор. Недарма ж поет казав: „Я на сторожі коло них поставлю слово". Телевізор має десять каналів. Слухаю програми російською мовою, німецькою, польською, англійською, (навіть порнографію передавали) і, нарешті, української дочекалася. Передали трохи „Кози-Дерези" і перейшли на російські „мультики" для діток.

Поснідавши, їдемо, як заплановано, слухати чудової релігійної музики й співу, з поспіхом перебігаємо виставку картин, а на третю годину йдемо до пам'ятника Т. Шевченка. Перед пам'ятником колом стоять хори. Письменницькій делеґації дозволили стати за дитячим хором, який стояв на підвищенні. Бачимо лише дитячі спини. Спробувала просунутись ближче, так стража засичала: „Посунься ще на міліметр, зразу загримиш геть звідси! І Австралія тобі не допоможе!". Крім гостей, людей обмаль. Раптом стало тихо-тихо. Кажуть, ніби прем'єр-міністер прибув. А що біля пам'ятника діється, знає тільки Бог і влада... Оголосили, що будуть класти квіти, і знову мовчок. Аж ось прем'єр-міністер пішкує до свого авта, хтось збоку кидає репліку: „Їхнє сіятельство іде!".

Далі співали хори. Дехто розчарований, мовляв, добирались сюди з всіх областей України і нічого не побачили. А я гадаю, добре зробили власті. Нащо, прошу панства, різні промови? Та ж сам Кобзар давно за них сказав: „Доборолась Україна до самого краю". І даремно нарікають, що не пустили письменників побачити церемонію і не дали покласти й квіточки до ніг поетові. А ну ж хтось із нас вихопив би гармату чи кулемет, і пропадай тоді вдома й на полі...

Після відкриття свята йдемо на фотографічну виставку, а потім до оперного театру. Там голові Спілки письменників Володимирові Яворівському таки відважились дати слово (люди ж – усі свої). Після нього виступив письменник і депутат Михайло Косів. Саме на дату свята поета київська рептилька, де сидять ниці людці, помістила статтю, в якій паплюжила Т. Шевченка. Ненависть до всього українського і до наших зірок затьмарила їм розум. Вони, якби могли, і сонце б стягнули до себе у багно. Відомо ж, дай свині роги, вона й світ поколе. Розікрали все, розпродали, а до Шевченка – зась! Не продається він, і вкрасти ніяк. Він їм, як більмо в оці! Бо знають, що Кобзар – наш найбільший скарб, бо закликає до висот духа, до боротьби за гідність і свободу. Він – наша зброя, щоб осягнути мету! Закінчив свою промову Михайло Косів словами Кобзаря:

Погибнеш, згинеш Україно,
Не стане знаку на землі!
А ти пишалася колись
В добрі і розкоші
Вкраїно!
Мій любий краю неповинний!
За що тебе Господь кара...?

І справді, за що?

Після концерту ввечері у величезній залі для гостей влаштували застілля. Сорока-білобока нібито комусь скрекотала, що й тут хотіли гостей розділити на „праведних" і „грішних" перед владою, як у Кам'янці-Подільському, та не вдалося. Під час бенкетування всі мали що їсти й пити, і хороше походити, навіть поспівати.

Наступного ранку наша група вирушила до Дрогобича. Розповідали добрі люди, що перед нашим приїздом це місто відвідав голова уряду. З'їхались до нього підвладні й стали давати свої звіти. І так усе, як шовком стелили, їхніми губами б тільки мед їсти, мовляв „жить стало краще, жить стало веселіш". А серед них опинився дивак (може, письменник). Він висловив маленьке проханнячко: „Чи можете, шанований пане Януковичу, як прибуду до Києва, пустити мене до Верховної Ради? Хочу власноручно вручити міністрам Азарову і Смірнову Шевченків „Буквар" і „Кобзар". Дивна забаганка! Чому захотів? Не знаю, чи вдовольнили бажання. А я так гадаю: якщо в кого немає кеби навчитися державної мови то... не поможе бабі й кадило.

В Дрогобичі нас гарно приймали. Під час концерту дали гостям слово сказати, а лавреати імені Шевченка – Марія Стеф'юк і Роман Майборода прикрасили вечір своїми співами; також виступали місцеві таланти. Після Дрогобича нас повезли до Нагуєвичів, де завжди витає дух Каменяра. Тут хата Івана Франка, батькова кузня та криниця, звідки поет пив воду. І ми випили... Може, дасть наснагу краще сприймати дійсність. Дивились на рідні Карпати. Рідна земле, яка ти красива! Тихо було так, і хороше на душі. Заходило сонце, помалу спадав вечір... Другого дня із групою поїхала до Самбору. На жаль, все було поспіхом. Біля пам'ятника чекало трохи людей. Виявляється, свято тут уже відзначають третій день. Раніше Вінниця виступала із своїм талантами. Ще мали якусь цікаву виставку побачити та покликали нас на обід, а там ніколи не поспішають.

Вернулись ми до Львова, саме на закриття свята, до пам'ятника Кобзаря. День був суботній, неробочий. Виступали з промовами. В. Яворівський теж „незлим, тихим словом" згадав владу, хоч за це йому пізніше „попало на горіхи". А Євгенові Дудареві так і не дали пожартувати. Бо, бачте, люди добрі, з гумористами жарти короткі. Ще хтось собі візьме в голову, що все, що він говорить – чиста правда... Пізніше деклямували пророчі слова Кобзаря, були співи й танці. І трохи було львів'ян присутніх. Але найбільше мені сподобалась конспірація влади. Думаєте, що телебачення згадало щось про урочистості, чи оголошення в вмісті були? Чи, може, на Оперному театрі (де висіли реклями про всякі п'єси та майбутні приїзди артистів) була афіша про заключний концерт з нагоди роковин перепоховання праху Т. Шевченка? Помиляєтесь! Нічогісінько! Ніде, анічичирк! Я спитала одного місцевого письменника, чому навіть „Просвіта" не потурбувалась про це, а він знизав плечима і дав вичерпну відповідь: „А всі вже й так знають".

Справді, закінчувався концерт біля пам'ятника – слухали гості та трохи львів'ян, а поруч у парку було багато жителів міста, які сиділи на лавках, грали в шахи, розмовляли і гарно проводили час...

Вернувшись до Києва, зразу „намазали п'яти", щоб рушати до Острогу. Повезло мені, як сліпій курці просо. Мою сестру Галю запросили до Острозької академії, а я й собі до неї присусідилась. Як відомо, заснував академію у 1576 році князь Василь-Костянтин Оастрозький. Великий меценат та опікун православ'я. Також багато допомогла йому його племінниця Гальшка Острозька. Відновлено Національний університет „Острозьку академію" 12 квітня 1994 року. Привезли нас туди і помістили в Академічному містечку, а воно чимале, гарне і чепурне. Можна сміло сказати „...село, і серце відпочине..." А тут хоч і не село, але серце відпочиває. Скільки молоді, й всі розмовляють між собою українською мовою! Та, кажуть, весь Остріг жебонить українською. Ось куди треба всю нашу владу вислати! Дивні діла твої, Господи, дожити, щоб у власній незалежній державі, радіти, почувши рідну мову...

Ректор, професор Ігор Пасічник, повний ентузіязму. Він показує їхні досягнення, як з руїн відбудували старі будови, а ще скільки збудовано нових: гуртожитки для студентів, будинки для професорського викладацького складу. Живуть тут і працюють професори з різних країн і континентів. Збудовано футбольну площу і тенісні майданчики за міжнародним стандартом. І ще багато-багато будинків різного призначення. Слава і хвала тим, хто приклав до того рук, та словом і ділом спричинився до відродження академії. Ректор переконаний, що саме із Волині прийде відродження України. Я слухаю, радію і весь цей ентузіязм і передбачення пригорщами складаю у свою скриньку надій...

Підтримують Острозьку академію багато свідомих українців діяспори, яким небайдужа доля освіти в Україні. Постійні контакти має академія з українськими товариствами США, Канади, Польщі. А студенти і викладачі проходять стажування у багатьох країнах світу. Також є двосторонння обмінна програма „Канада-Україна" і тристороння „Канада-Польща-Україна". Та й власна влада не забуває. Провідували академію сам Президент, Віктор Ющенко і Микола Жулинський. Про це свідчать написи на вітражах каплиці, яка колись, надіюся, буде церквою українського Київського патріярхату. Це вже моя мрія.

Дякуємо!

Замість квітів на свіжу могилу св. Олександра Скопа, голови Фундації прислали пожертви такі особи: 500 дол – **Маріяна Задояна**, 100 дол. – **Марія Мала**, по 50 дол. – **парафія св. Покрови в Сан-Дієго** та **Петро Гурський**, по 25 дол. – **Федір Гайовий, Валентина Родак, Віктор Гаркуша та Петро Матула** та 20 дол. – **Михайло Семенець.**

Від часу останнього числа сторінки Фундації надійшли пожертви від таких осіб і організацій: 300 дол. – **Антоніна Шийка** в другу річницю смерти чоловіка Василя Шийки, по 250 дол. – **Українська Національна Федеральна Коопратива в Ню-Йорку, Валентина і Леонід Чудовські та Леонід Ліщина**, 25 дол. – **Роксоляна Подпірка,** по 10 дол. – **Василь Марущак та Софія Барусевич.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами!

В Фундації можна придбати „Збірник на пошану Григорія Китастого", виданий Фундацією в 1980 році, в його 70-річчя з дня народження. Збірник упорядкував та зредагував Яків Гурський. Ціна книги в твердій оправі 15 дол., а в м'якій – 12 дол.

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує
Олексій Коновал

УКРАЇНА І СВІТ

Володимир Соловйов і єдність Христової Церкви

ЛЬВІВ. – Протягом трьох днів, від 30 жовтня до 1 листопада, в Українському Католицькому університеті відбувалася міжнародна конференція „Володимир Соловйов: Росія та Вселенська Церква. Критичний погляд нашого часу", присвячена 150-річчю від дня народження визначного релігійного філософа. Її організували і провели, під патронатом Верховного Архиєпископа УГКЦ Любомира кардинала Гузара, Інститут церковного права (УКУ) та Товариство Володимира Соловйова (Женева, Швайцарія).

Чвари між Церквами мають не так канонічну, як політичну мотивацію

У конференції взяли участь дослідники спадщини Володимира Соловйова з Франції, Швайцарії, Польщі, Росії та України. Серед гостей конференції – Архиєпископ Ліонський кардинал Філіп Барбарен та Надзвичайний і повноважний Посол Франції в Україні Філіп Сюрман.

Про важливість конференції свідчить лист Папи Івана Павла II на адресу Владики Любомира Гузара, в якому Святіший Отець пише:

„З глибокою радістю я довідався про проведення міжнародної конференції, організованої Українським Католицьким університетом та іншими культурними установами України, спільно з Товариством Володимира Споловйова в Женеві, з приводу 150-ої річниці від дня народження Владимира Сергійовича Соловйова. З цієї нагоди я хочу з Вашою допомогою, Високодостойний Брате, передати організаторам конференції, її учасникам мої сердечні вітання та моє схвалення цієї ініціятиви, покликаної докладно вивчити погляди одного з найбільших російських християнських філософів XIX і XX століть. Ця подія, що об'єднує у Львові представників східньої та західньої культур, дозволить їм порівняти свої погляди на істину єдиного Євангелія Христа і почерпнути з цього можливе взаємне збагачення, що підтвердить необхідність для Церкви навчитися дихати двома легенями: східньою і західньою традиціями. Окрім суто культурного виміру цієї події, варто відзначити її незаперечну вселенську значимість у сучасному релігійному контексті...".

– Увага учасників конференції зосереджувалася на праці Володимира Соловйова „Росія та Вселенська Церква, – розповідає о. д-р Михайло Димид, директор Інституту церковного права Українського Католицького університету. – Один із висновків цієї книжки полягає у тому, що чвари між Церквами мають не так канонічну, як політичну мотивацію. Цією працею Володимир Соловйов свого часу звернувся до російської інтелігенції. Одне із завдань цієї конференції – актуалізувати працю Володимира Соловйова, яка нещодавно вийшла українською мовою, для греко-католиків та православних різних деномінацій в Україні.

– Книгу „Росія і Вселенська Церква" Володимир Соловйов написав французькою мовою у Франції, – говорить викладач УКУ, громадянин Франції д-р Антуан Аржаковський. – У Франції є багато науковців, церковних діячів, які з великою увагою ставляться до всього того, що стосується вивчення та популяризації творчости В. Соловйова. Як ніхто інший, він дає нам сьогодні важливе розуміння потреби єдности Церкви Сходу і Заходу, важливе як у Франції, так і в Україні.

Український Католицький університет

Переворот...

(Закінчення зі стор. 1)

боту, 1 листопада, ще вдалося купити вчорашні „День" і „Україну молоду". „День" дав трохи довшу інформацію про перевибори. Повідомив, що Наталія Околітенко, якій 64 роки, є прозаїком, публіцистом і біологом, яка в даний час працює в журналі „Жінка" і заступником редактора журналу „Натураліст – все про довкілля". А проющенківська „Україна молода" широко писала про спробу перевороту у Спілці, і цитувала слова Володимира Яворівського про нелеґітимність зборів у „Пущі Озерній".

На прес-коферениції в понеділок казали, що всі три великі телеканали, державні і приватні (УТ-1, Студія „1 плюс 1", Інтер) також широко інформували про перевибори у Спілці як доконаний факт, так що мусіли бути „скеровані" на таке висвітлення цієї події.

І ще казали на прес-конференції, що в неділю увечорі в будинок Спілки (на Банковій вулиці, між Адміністрацією Президента і Національним Банком України – а це ласий клаптик нерухомости в центрі столиці, де нерухомість постійно зростає в ціні), увірвалися „силовики в комуфляжі" і перебрали його. Але сторожисі вдалось зателефонувати до В. Яворівського і повідомити його про влом.(Як і недолугі московські „ґекачепісти" 12 років тому, київські забули відключити телефони!). Володимирові Яворівському і його команді таки вдалось відібрати будинок, і вони пильнували його всю ніч.

Тим часом В. Яворівський дістав підтримку від таких письменницьких асів, як Павло Загребельний, колишній голова ще совєтської Спілки і який нині, у своїх 79 років, і у відміну від своїх молодших колеґ, пише і видає в комерційних видавництвах, без державних субсидій, читабельні романи. Він написав В. Яворівському, що загальні збори і перевибори – „це якась комічна опера", та ще й запропонував так само „перевибрати" з посади Президента Леоніда Кучму і здійснити зміни в Конституції України. А мені було приємно чути, як П. Загребельний характеризує „новообраний" провід Спілки: „Ніхто не знає цих нових людей", – написав він. (Ну, якщо П. Загребельний не знає пані Околітенко, то й я міг не знати, хоч на останньому з'їзді Спілки був, газети і книжки читаю, але ніде вона досі мені „не світилася").

А Богдан Горинь заявив на пресконференції, що в телевізійних повідомленнях говорили, нібито він також підтримує нове керівництво Н. Околітенко, але він про збори в Пущі Озерній нічого не знав, запрошення не дістав, і того дня був в Галичині для відзначення 40-го дня після смерти його мами. Подібно й Лесь Танюк заявив, що, всупереч інформацій на великих телевізійних мережах, він не брав участи у зборах і не підтримує вибране там керівництво. Все це наслідки того, що чимало журналістів в Україні пишуть свої репортажі не на підставі того, що бачили або чули, а того що написано в інструкціях згори, у т.зв. „темниках".

Євген Сверстюк висунув думку, що вся ця затія має на меті дістати для оліґархів будинок Спілки за престижною адресою. У „свого" керівництва його можна було б купити. Він також нагадав, що того дня, 1937 року, в Сандормоху в Кереліїї почали розстрілювати українську інтелігенцію і попросив присутніх вшанувати пам'ять знищених вставанням з місць і хвилинною мовчанкою.

Тим часом перед будинком Спілки з'явився Роман Коваль (у довіднику Спілки він фіґурує як прозаїк, з домашньою адресою у Львові). Він як представник новообраного, але покищо не визнаного керівництва Спілки, пояснював журналістам, що ціллю групи було оздоровити письменницьку організацію і підвищити соціяльну допомогу бідним письменникам.

Анатолій Погрібний, голова київської організації, характеризував загальні збори у Пущі Озерній як „ганебний і цинічний фарс" з участю 78 письменників, а з них тільки десять

Стрілочник не був винний

Чому пасажирський потяг зазнав катастрофи?

ЧИКАҐО -- Багато років мого життя пов'язані із залізницею. Ні, я не був стрілочником, не ремонтував вагони, не водив потяги. Майже чверть віку я редаґував газету „Львівський залізничник" і добре знав усе, що діється на сталевій маґістралі, яка проходить по території заходу України.

В роки Другої світової війни залізниця була майже повністю зруйнована. Довелося відбудовувати мости, тунелі, залізничні колії, станційні приміщення, вагонні і локомотивні депо. В той період часто траплялися аварії з пасажирськими і вантажними потягами. На місцях багатьох катастроф мені доводилося бувати, бачити трагедії на різних дільницях важливої магістралі, яка зв'язувала країну з Західньою Европою. Але цензори, які контролювали пресу, не дозволяли повідомляти в засобах масової інформації про аварії на залізничному транспорті. Пригадується випадок, який стався на станції Клепарів. В денний час зіткнулися дві електрички, внаслідок загинуло сім пасажирів, багато людей було поранено. А в газеті, яку я редаґував, з'явилося коротке повідомлення про те, що сталася помилка, яка спричинила затримку приміських електричок. Аналізуючи всі бачені катастрофи, я прийшов до висновку, що винуватцями є люди, а не техніка, на яку часто люблять посилатися.

Збираючись до Америки, мені здавалося, що в цій країні, яка славиться високим рівнем техніки, вирішена проблема забезпечення безпеки руху потягів. Однак мої сподівання не виправдалися. З офіційної статистики я довідався, що за три роки в США сталося 9,770 аварій пасажирських експресів, не рахуючи вантажних маршрутів. Таким чином виходить: щодня в країні трапляється близько 10 катастроф, кожна з яких приносить великі нещастя пасажирам. За цей час збитки від аварій, які найчастіше трапляються на залізничних переїздах – а їх в країні 80 тисяч – сягають астрономічних цифр. Тільки одна компанія „Амтрок", яка здійснює пасажирські перевезення на американському континенті, втрачає щорічно від аварій понад один мільярд долярів. Не дивно, що „Амтрок", яка є державною компанією, існує тільки завдяки дотаціям, які надає уряд.

А тепер розповім про катастрофу, яка сталася в Чикаґо 12 жовтня о 4 годині 40 хвилин по полудні. В цей теплий сонячний день в столиці Середнього Заходу відбувалися щорічні змагання на маратонській дистанції. За перемогу змагалися понад 40 тисяч бігунів, серед яких було чимало чужоземців.

Після закінчення змагань група спортсменів прибула на міський залізничний двірець і підземкою поїхала додому. Та не доїхали ще до першої зупинки, як сталася аварія. Два локомотиви, нещодавно побудовані, вартість кожного з них складає два мільйони долярів, зійшли з рейок і впали на бік, потягнувши за собою п'ять двоповерхових вагонів, в яких знаходилося понад триста пасажирів. Один тепловоз загорівся і з нього почало витікати пальне.

Трагедія сталася в міській смузі, в районі 47 вулиці. Невдовзі прибули медики і пожежники. Поранених виявилося 45 осіб, з них шестеро перебували у важкому стані. Випадок з потягом ч. 519 стався недалеко від мешкання, в якому я проживаю. І коли почув по радіо про те, що сталося на залізниці, то негайно подався до місця події. Те, що побачив, болюче вразило. Деякі з тих, що постраждали, були в спортових майках з номерами учасників маратонського забігу. Представники підземки, які прибули на місце подій, не бажали відповідати на запитання журналістів. А тим часом ширилися чутки, що ніби в тому, що сталося, винні стрілочники. Обіцяна прес-конференція незабаром відбулася. В результаті професійного розслідування було встановлено, що машиністи порушили правила руху. На дільниці, на якій належало їхати із швидкістю 10 миль на годину, механіки самовільно підвищили її до 70. Попередні збитки, причинені аварією складають понад 10 мільйонів долярів. І вина лягає на людей, а не на техніку.

Як відомо, Чикаґський залізничний вузол є одним з найбільших у світі за обсягом перевезень вантажів. Щодня через залізничні станції Чикаґо проходить 1200 вантажних потягів, які складаються з 37,500 вагонів, що перевозять майже 75 відсотків всіх вантажів країни.

Численні залізничні переїзди в місті створюють багатокілометрові „корки" на автомобільних трасах. Міська влада та губернатор штату Ілинойс розробили програму модернізації залізничних вантажних коридорів, яка обійдеться в 1.5 мільярдів долярів і розрахована на 12 років.

Анатолій Гороховський

„Аеросвіт" – до ваших послуг

Як уже повідомлялося („Свобода", 10 жовтня, ч. 41), 7–8 жовтня у Вашінґтоні відбулася конференція „Україна на шляху до зформованої національної державности", яку відкрив прем'єр-міністер України Віктор Янукович. Одним з доповідачів був головний представник компанії „Аеросвіт – українські авіолінії" в США Микола Кравець. З огляду на те, що тема розвитку авіотранспорту цікавить наших читачів, нижче вміщуємо, з деякими скороченнями, виступ М. Кравця на згаданій конференції.

Нашій авіокомпанії виповнилось 9 років, ми впевнено вступаємо в свій ювілейний рік. Дев'ятий рік діяльности „Аеросвіту" пам'ятний першим безпосадковим трансатлантичним рейсом Київ–Ню-Йорк літака „Боїнґ-767".

Відновивши під українським прапором 30 березня 2003 року перервані 4 роки тому лети „Авіоліній України" („Air Ukraine") до Ню-Йорку, „Авіолінії Аеросвіт" („Aerosvit Ukrainian Airlines") прагне піднести авторитет України як авіяційної держави, активно сприяючи становленню ринкових засад у вітчизняній галузі цивільної авіяції. Влітку ми відкрили ще один маршрут через Атлантику, сполучивши Київ з канадським містом Торонто. Відтоді тільки між столицею України і Ню-Йорком „Аеросвіт" перевіз понад 23 тисячі пасажирів.

Лети до Америки „Аеросвіт" започаткував у складний час. Ще не були остаточно подолані наслідки кризи, спричиненої терактами 11 вересня. Світ перебував у передвоєнній тривозі. До того ж, людей відлякували від подорожей, повідомлення про SARS („сибірку"). До цього всього додаймо, що на трансатлантичних маршрутах із США в Україну в „Аеросвіту" є понад десять досвідчених европейських авіокомпаній – конкурентів. І все ж ми не лише встояли, але й міцно закріпились на новому ринку трансатлантичних перевезень.

Про успіхи авіокомпанії свідчить високий коефіцієнт зайнятости пасажирських крісел – з червня по сьогоднішній день він сягає 80–90 відс., а на багатьох рейсах взагалі є стовідсоткове завантаження.

Така висока ефективність використання нової трансатлантичної лінії великою мірою є результатом інтеґрації у розгалужену мережу „Аеросвіту" та її компаній-партнерів. Це дозволило доставляти пасажирів із США через Київ до країн Близького Сходу, Південно-Східної Европи, Закавказзя, Білорусі, Росії та інших реґіонів. А кооперація з американською авіокомпанією „Дельта" зробила можливим підвезення пасажирів на наш рейс Ню-Йорк–Київ з багатьох міст США, в тому числі із Західнього берега – Сан-Франциско, Лос-Анджелесу і Сієтлу. Тепер ми уже маємо на деяких рейсах до 50 пасажирів, підвезених до наших рейсів авіокомпанією „Дельта".

„Аеросвіт" має з „Дельтою" також угоду про перевезення вантажів з усіх реґіонів США до летовища Кенеді і далі в Україну рейсами „Аеросвіту" за привабливо низькими цінами.

Водночас авіокомпанія активно розвиває внутрішні маршрути України, оптимально зручно з'єднуючи їх в Києві на летовищі Бориспіль зі своїми авіорейсами до Північної Америки. Цього року відкрито з Києва чотири нових внутрішніх маршрутів, в тому числі до Харкова. Авіокомпанія щотижня виконує близько 50 рейсів що з'єднують столицю України зі Львовом, Одесою, Донецьком, Дніпропетровським, Симферополем, Івано-Франківськом та іншими містами.

Кілька слів про історію і про перспективи розвитку. „Аеросвіт" було створено у жовтні 1994 року як авіокомпанію зі змішаним капіталом, у формі закритого акціонерного товариства (ЗАТ): 62 відс. акцій належить українським власникам; 22 відс. – Фондові Держмайна; 40 відс. – Агентству повітряних сполучень і туризму (АЕРОТУР); 38 відс. складає частка акцій голяндської компанії „Gilward Investment B. V".

Новостворена авіокомпанія мала у свому розпорядженні лише один літак „Боїнґ-737". На сьогоднішній день в авіопарку „Аеросвіту" – сім „Боїнґів". У кооперації з іншими українськими авіопідприємствами „Аеросвіт" того ж року розпочав лети з Києва до столиці Росії, Ізраїлю і Греції, а також до Одеси і Ларнаки (Кіпр). На сьогоднішній день в авіопарку „Аеросвіту" – сім „Боїнґів". Ми обслуговуємо близько 40 повітряних маршрутів до 22 країн чотирьох континентів.

Четвертий рік поспіль „Аеросвіт" упевнено веде перед серед авіокомпаній України за кількістю перевезених пасажирів та за динамікою росту. Питома вага „Аеросвіту" у загальному обсязі перевезень серед українських перевізників сягає 30 відс.

За дев'ять місяців нинішнього року, у порівнянні з таким же торогічним періодом, „Аеросвіт" перевіз на 60 відс. більше пасажирів, на 73 відс. підвищив свої доходи, на 45 відс. зросла кількість рейсів.

Подібна динаміка – вислід свідомо обраної і послідовно втілюваної стратегії виходу „Аеросвіту" на міжнародні ринки далекомаґістральних перевезень. Свій перший безпосадковий маршрут на наддалеку відстань компанія відкрила у листопаді 2002 року до столиці Тайланду – Банґкоку. Наступними напрямками „Аеросвіту" стали Ню-Йорк і Торонто.

В освоєння нових повітряних ліній „Аеросвіт" інвестував понад 8 мільйонів дол. Протягом двох останніх років компанія удвічі збільшила кількість працівників, організувала перевишкіл летунів, розбудувала систему продажу перевезень по обидва боки Атлантики.

У подальших плянах „Аеросвіту" – збільшення кількости рейсів через Атлантику та розширення азійських напрямків. 15 грудня компанія розпочне безпосадкові рейси до столиці Індії Делі. Нещодавно укладена угода з таїляндською авіокомпанією „Tai International Airwaus" (що є одним з найбільших перевізником в Азії) дасть можливість доставляти в Київ пасажирів з 15 країн Південно-Східньої Азії та Азіятсько-Тихоокеанського реґіону, зокрема з Австралії, де численна українська громада давно очікує на таке зручне сполучення.

Наступного року ми плянуємо здійснювати рейси до Ню-Йорку 5 разів на тиждень і двічі до Торонто. А вже з 2005 року розпочнуться щоденні рейси до США. На превеликий жаль, протягом останніх десяти років український авіоринок перевезень більше сприяв розвитку европейських летовищ (Відень, Франкфурт, Варшава), ніж власному столичному летовищу у Борисполі.

Оскільки вже тепер кожним міжконтинентальним рейсом прибуває 50–60 відс. транзитних пасажирів, то „Аеросвіт" разом з летовищем Бориспіль має намір здійснити маштабну перебудову структури, перетворивши столичне летовище на потужний транзитний вузол. Бориспіль завдяки своєму географічному і геополітичному розташуванню в XXI столітті потенціяльно мусить стати провідним летовищем в Европі.

Розвиваючись в умовах гострої конкуренції з боку потужних европейських перевізників, „Аеросвіт" потребує підтримки і захисту з боку держави і авіяційної влади України. В цьому відношенні показовим прикладом захисту своєї цивільної авіяції можуть стати США, де наявність ринкової економіки ні в кого не викликає сумніву. Але, наприклад, так званий „Flying Act" забороняє американським громадянам користуватись чужоземними авіокомпаніями, коли вони летять за рахунок (державного) бюджету або американських фондів, навіть фондів, контрольованих США. Безумовно, якщо на таких маршрутах літають американські перевізники. На щось подібне в Україні має надії і „Аеросвіт". Зі свого боку ми робимо все, щоб стати найзручнішим перевізником до США. Ми маємо дуже зручний розклад рейсів з Києва і прибуття їх до Ню-Йорку, високу реґулярність летів. Оптимально зручні з'єднання з подальшими рейсами як в Києві, так і в Ню-Йорку.

Рівень обслуговування на борту літака в економ-клясі випереджає багатьох европейських авіокомпаній. А в бізнес-клясі ми робимо все можливе, щоб він відповідав міжнародним стандартам. „Аеросвіт" докладає всіх зусиль, щоб пасажири отримали задоволення і залишили від подорожі тільки приємні спогади.

До 70-річчя Великого голоду в Україні

Як комуністи готували голод

Впродовж 1932-1933 років „Свобода" намагалася привернути увагу світової громадськости до злочину, який творила радянська влада в Україні. Серед численних публікацій того часу була і стаття з Праги – голови Жіночої національної української ради проф. Р. Русової і секретаря ради д-ра Х. Кононенко „Голод на Україні" („Свобода", 4 серпня 1933 р.), яку подаємо з деякими скороченнями (мову публікації збережено).

На Великій Україні – голод, справжній голод з усіма його фізичними й моральними страховищами. Його можна було чекати ще 2-3 роки, поки він опанував би майже всією територією України, але він виявився вже тепер, і большевицька преса мусить визнати його грізне панування. Це нещастя цілої країни міліонів людей не викликане якимись фізичними причинами: чи недородом, чи кліматичними умовинами; ні, він утворений штучно тими політичними умовинами, в яких перебуває український народ під владою московських большевиків .

Селяни в страшних злиднях масово покидають свої рідні села та йдуть шукати хліба й ратуватися від розстрілів.

Ми приведемо тут тільки відомості про сільське господарство з самої радянської преси, починаючи від 1931 р.; так: „Молод. Большев"., 9.10.1931, ч. 109, пише, що до осіннього засіву ніхто не підготовлений і що Наркомзем бачить в перебігу осіннього засіву на Україні серйозну небезпеку.(...) В половині жовтня найгірше стоїть справа на Правобережній Україні. (...) Населення вже голодне й краде хліб, де тільки може, й переховує, щоб не забрала його влада, яка з свого боку вимагає від своїх партійних і комсомольних робітників завзятої боротьби з населенням і тими „куркулями", що здаються большевицькому урядові головними його ворогами. – („Пролєтарська Правда", ч. 220, з 27.9. 1931).

Те саме чули ми від утікачів придністрянських. Люди ховають хліб в полову, в солому, вперто не здають його, бо самим нема що їсти, і влада знову вимагає суворі кари для тих, хто потурає „куркулеві". („Рад. Село" 26.9.1931, ч. 832).

(...)В той саме час, коли вже голодне населення під страхом смерти ховає й краде хліб, на його очах цей дорогий хліб вивозять до Москви, до Лєнінграду, бо „пролєтарські центри чекають на хліб, на городину з України". – („Роб. Пролєтар", ч. 266, 1931).

(...)Большевицька влада, цілком несвідома в аґрономії, видає наказ орати на зяб по снігу! („Рад. Село", 29.XI.1931, ч. 851) і дивується, що „куркулі" цілком відмовились орати по снігу холодну замерзлу землю. Влада засилає скрізь перевірочні комісії, які мусять переконатися, що не одні „куркулі" завинили в катастрофальному стані господарства. Комісії виявили жахливе безладдя та злочини відносно державного майна, а саме: надзвичайно великі втрати під час збирання хліба та його молотьби й перевозки; хліб так кепсько виготовлюється, що не має вигляду хліба.

Південна Україна, яка досі постачала найбільше збіжжя, подала в р. 1931 42% визначеної по пляні пятилітки. І от на Київщину в Смілянський район засилають 60 буксирних бриґад з 3,000 найкращих збирачів хліба – цебто просто кажуть – „бий, ріж, стріляй, а хліб подавай, Україно, бо ти ж Совітська кольонія, ти мусиш годувати увесь Союз Совітський".

Недурно ж пан Касіор на Всеукр. Партконференції в Харкові так солодко виспівує в своїй промові („Вісти", ч. 159, 15.VII. 1931 „Україна є країна необмежених можливостей. У нас чудова земля"). А що ви з неї зробили – питаємо ми? Людність, що має великий досвід в провадженні сільського господарства, велика товаровість зернового господарства від України, що відограє вирішальну ролю в сільському господарстві Союзу („Пролєт. Правда", ч. 160, 15. VII. 1931).

(...)В липні вже відомо, що засівна площа на Україні зменшилася в 4,5 разу. На засіяних площах росте „падалиця", і п. Скрипник визнає в цілій низці районів, сіл, колгоспів стан загрозливий, в харчовому стані „ганебний величезний прорив". Врожайність чудових земель України, що годувала своєю пшеницею усю Европу, на 5-10 цент. з одного га., а може вільно дати 17-20 ц. Хліб осипається на полі і часто ані керовники сельради, ані партійні та комсомольські організації не вміють боротися з цими неладами. – („Рад. Село", ч. 198, 22. VIII., 1931).

І от вже в серпні 1932 р. з Радянської України приходять жахливі вісти про голод, що охопив вже сільське населення й який на осінь збільшиться. В багатьох місцях населення вже від січня 1932 р. не мало хліба, їдять солому, бурян, посліди, це все мелеться, мішається та вживається замісць хліба. А запаси збіжа для армії тут же на очах голодних людей вивозять до Росії і на продаж за кордон. На Київщині урожай з 31 міл. га. лежить у снопах та копицях і гниє („Прол. Правда", ч. 191, 1932 р.). З річного пляну хлібозаготівлі виконано 2.3%, карають людей розстрілом і конфіскацією усього майна. („Р. Село", ч. 922,5. 9., 1932). І таких розправ в околиці Харкова сталося за липень-вересень 526. Статистика показує, що такий опір проти вимог уряду роблять на селі не самі куркулі, а усі верстви населення і з кожним днем боротьба за хліб усе росте: виявляється в замахах на потяги, що вивозять хліб з села до радянських центрів. Так за один серпень залізничних катастроф нараховують – 95. – („Комуніст", ч. 227, 1932 р.)

Розпочинаються широкі голодові розрухи. З недоїдання вимирають цілі села (біля Кременчука). Червоний тиф поширюється. В 65 селах Кременчуцького району все населення хворе, смертність величезна. В самому Кременчуці хворих 10,000 в шпиталях не вміщаються і їх розмістили по шкільних будинках. Лікарі безрадні, бо їх мало, та й ліків бракує. Причина хвороби та, що селяни довший час їли всякий бурян, недозріле зерно в колоссях. І в цьому безрадному становищі по селах ходять карні експедиції, конфіскують останні решітки прихованого хлілба. – („Нар. Агроном", ч. 36, 1932 р).

Ось ті факти, що подає нам совітська (радянська) преса. Таке життя на селах України. Скрізь страшне безладдя; нетямущі в хліборобстві керовники, настерливі вимагання хліба для усіх Совітів для їх центрів, їх війська, їх торгу; жорстока боротьба знесиленого населення, беззбройного проти узброєної сили. Оцеж той рай, що Сталін обіцяв своєю пятиліткою; от та економічна руїна однієї з найбагатших колись країн в Европі, його експерименти над живим організмом народа. Народ, що має свою історію, свою психольогію, свій темперамент, привели до суцільної катастрофи і економічної та моральної. Вони викликали в XX ст. не лише голод з усіми його страховищами, а ще й повний розпад життя як в селян, так і робітників, котрі, не одержуючи уреґульованої платні на заводах, де вони працюють, ані харчів, ані якого-небудь задоволення життєвих потреб – ні помешкання, ні одежі, ні харчів – тікають від одного заводу до другого, завше голодні, цілком знищені в свойому персональному життю. – („Пролет. Правда", ч. 194, 24. 8., 1932).

Селяни в страшних злиднях масово покидають свої рідні села та йдуть шукати хліба й ратуватися від розстрілів. Старі жінки, діти блукають напівголі, голодні по

(Закінчення на стор. 20)

Московська цензура признає голод на Україні

МОСКВА (СССР). – Кореспондент нюйоркської газети „Ді Таймс", В. Дюранті, в своїй телєграмі з Москви подає, що в Радянщині дійсно панує голод, а найбільше в хлібородних районах, як на Україні, північному Кавказі та на Поволжу. Дюранті говорить, що звичайна смертність людей у цих районах виносить біля одного міліона, але тепер вона на яких чотири міліони більша. Отже він числить, що на 40 міліонів мешканців України та Північного Кавказу через харчову скруту та зв'язані з нею пошести за біжучий рік вмерли принаймні 4 міліони людей. Дюранті в своїй телєграмі старається зменшити враження про голод, яке може викликати його повідомлення, пропущене в Москві большевицькою диктатурою, й тому розповідає, що тепер радянська влада сподівається поліпшення харчового стану населення, коли буде зібраний цьогорічний урожай.

(„Свобода", 25 серпня 1933 року)

Сироти навіки

Мирні, працьовиті українці
Жили з піснями,
Під синім небом.
Чорні хмари, загроза з півночі віє
На мирні гори, степи України.
Той злочин скоєно над нами
Ми віддали наш хліб аж до зернини
А нам дали: тюрми в Сибіру,
Голодомор на милій Україні.
Діточки невинні, перелякані,
Протягали маленькі ручки.
Вони навіть і не просили більше,
А тільки плакали – сироти навіки.
Голодомор – це знищення народу
Повільне, тихе,
Щоб ніхто не знав, не чув у світі
Послали в Україну лихо.

Євгенія Далас,
Лос Анджелес, Каліфорнія

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Тисяча вишивок Віри Роїк

СИМФЕРОПОЛЬ. – Відбулася презентація книги „Мелодії на полотні", автор котрої – 92-річна українська вишивальниця Віра Роїк (дівоче прізвище Сосюрко), Заслужена майстриня народної творчости України. Мені пощастило познайомитися з нею в 2000 році в естонській столиці, де проходила персональна виставка її унікальних вишиваних праць.

Ця жінка вишила понад 300 робіт за власним орнаментом, а загалом виконала близько 1000 різних виробів. Змолоду почала вишивати правою рукою, та коли під час війни зазнала контузії і 25 років провела у гіпсі, почала працювати лівою. Її натхненну працю побачили в країнах колишнього Союзу, Болгарії, Польщі, Чехії, Угорщині, Румунії, Німеччині, Франції, Італії, Туреччині. Вона й досі виставляє свої вишивки, – в квітні минулого року відбула 200-та (але не остання) її виставка в Криму. У своїй книзі Віра Роїк ділиться спогадами. Її прадідом був письменник Володимир Короленко, якого вона пам'ятає з трьох років, коли мешкала з батьками у Полтаві, і завдяки якому з 10 років захопилася вишивкою.

Сама Віра Роїк народилася в стародавньому місті Лубни, яке було засноване Великим князем Київської Русі Володимиром, а дитинство її пройшло у Полтаві. Її тато товаришував з письменником Панасом Мирним, який частенько бував у родині Роїків і багато розповідав про свої зустрічі з Лесею Українкою, Михайлом Коцюбинським, Миколою Лисенком, Марією Заньковецькою. У Полтаві Віра Роїк знала будинок Симона Петлюри, в якому мешкали дві його сестри, котрі весь час ходили у чорному вбранні і славилися в місті як знавці української і російської словесности.

Родина Роїків в 20-их роках зналася і товаришувала із заслуженим артистом України і відомим режисером Полтавського театру ім. Гоголя Д. Козачковським. Маленька Віра в ті роки бачила на сцені в ролі Гриця („Ой, не ходи, Грицю, та й на вечорниці") молодого Івана Козловського. Д. Козачковський познайомив з І. Козловським батьків Віри Роїк і вони разом чаювали.

Реклама з кримської виставки Віри Роїк

Легко і цікаво гортати сторінки спогадів Віри Роїк, рід якої з боку тата походить від запорізьких козаків, а прізвище Сосюрко, – походить від того, що далекий їхній родич, тримаючи постійно в роті люльку, увесь час її смоктав.

Понад 70 років вишиває жінка: панно, скатертини, килими, сорочки, рушники. Деякі з них мають довжину до 6 метрів. З покоління в покоління передає свій досвід і має багато учнів-послідовників. За свою титанічну працю має низку різних нагород, а на своє 90-річчя, що відбулося у квітні 2001 року (там була присутня і я), Президент України Л. Кучма нагородив її орденом Княгині Ольги III ступеня.

Її мистецтво нікого не залишає байдужим, бо на ньому вишите життя, роздуми майстрині, її невичерпна фантазія, яка дивує, чарує і полонить душу.

Ольга Горянська

Перегляд відеофільму „Україна сьогодні"

НЮ-ЙОРК. – 18–19 жовтня в залі церкви св. Юра відбувся громадський перегляд фільму студії Ярослава Кулинича „Україна сьогодні". Публіка не прибула аж так численно, як очікувалося. А причиною цього можна вважати відсутність у пресі повідомлень для громади про зміст і актуальність фільму. Надрукована допоміжна програмка виявилась скупим джерелом ознайомлення публіки з відеострічкою, сюжети якої надовго залишаються в пам'яті глядача.

Ось хоч би VIII Світовий Конгрес Українців. Не всі могли приїхати на таку імпрезу, проте всі можуть побачити її у фільмі, бо це унікальне, прекрасне державницьке дійство.

Дальшою, не менше цінною частиною фільму був, безумовно, незабутній, до сліз зворушливий похорон полум'яного патріота бл. п. Івана Гавдиди. В цьому величавому похороні відлунює і трагедія самостійности України, закарбованої фільмом.

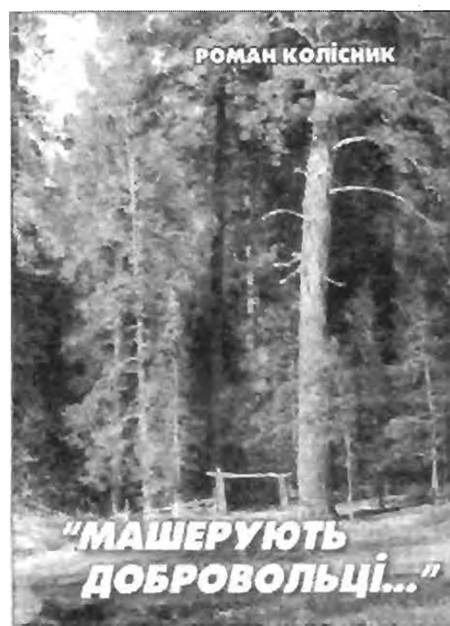
З конгресом була пов'язана Панахида в пам'ять жертв голоду 1932–33 років, яку українські ієрархи Філарет і Любомир Гузар, з участю духовенства та учасників конгресу, відправили в Києві. Фільм захопив усіх теж досконалою постаттю і промовою у Підгайцях на Тернопіллі Віктора Ющенка. А ось приклад із фільму до наслідування – каплиця у селі Мужилові (Підгаєччина), побудована за кошти д-ра В. Саляка з Філядельфії.

Хто ще не має відеоконцерту зі свята 12-ої річниці самостійности України у Києві, того напевно захоплять уривки, записані студією Я. Кулинича. Привабливоть барвисте свято квітів у Києві і військова парада на Хрещатику.

Теодор Терен-Юськів

НОВІ ВИДАННЯ

„Машерують добровольці..."

Зовсім недавно вийшла друком в Україні книжка-спомин. Тут розповідається про буремну юність автора, що з гімназійної лавки пішов в дивізію „Галичина", і про долю цілого покоління українських патріотів. Книга Романа Колісника відносно невелика за обсягом, але про такі видання говорять як про винятково місткі змістом. Тут детально розповідається, сказати б, анатомується почуття молодої людини, що робить непростий життєвий вибір – вирішує принести себе в жертву поневоленій Україні.

„Чому я пішов до дивізії? Я не застановлявся над цим кардинальним питанням. У той час такі питання не приходили до моєї голови й мене не турбували. Чому мали б приходити чи турбувати? Я пішов, бо тоді настав такий час. Це рішення прийшло мені природно.

– Ні! Не так, – щойно пізніше в своєму житті мені стало ясно. Мене ж батьки виховували й немов приготовляли до такого кроку від малої дитини. Батько після праці брав мене на коліна й співав українські пісні. Увечорі взимку ґазди, посходившись послухати новини із світу, які їм батько читав з тижневика „Неділя", згадували воєнні події. Про Петлюру, Галицьку Армію. Бував я на концертах і виставах у читальнях. Все це мало свій вплив на молоді душі...".

Пізніше молодому воякові довелося пройти величезний шлях, обпалений вогненним смерчем, що проліг від України до гір Словенії. Були на тому шляху більші і менші воєнні конфлікти, були поранення і смерть друзів, але доля виявилася милостивою до молодого патріота і він уник трагічної смерти, яка скосила тисячі і тисячі українських дивізійників. Незважаючи на трагічне тло оповіді, у споминах Р. Колісника багато світлого, життєствердного, навіть іронічного. Він уміє про драматичне розповісти з притаманною йому дотепністю, навіть усмішкою. І це одна з домінуючих особливостей його своєрідного авторського стилю. Як відомо, Роман Колісник ще раніше утвердив себе не тільки як талановитий повістяр (згадаємо хоча б його блискучу повість „Останній постріл"), а й першокласний гуморист, його гостро-сатиричні книги відомі не тільки діяспорному, а й материковому читачеві.

Спогади „Машерують добровольці..." прочитуються з нестихаючим зацікавленням від першої і до останньої сторінки, і секрет цієї магії оповіді в тому, що автор ні на йоту не відступає від правди життя, оживляє в своїй пам'яті ті картини, що відбувалися в дійсності. Його особиста доля тут тісно переплетена з долею тисяч українських юнаків, що мріяли про самостійну Україну і прагнули визволити її з-під чужинського ярма. Тому образи більшости діючих персонажів твору виписані особливо любовно, з почуттям справжньої поваги і захоплення, з сяйливою ноткою романтизму. І це не випадково. Вони справді такими були, ці безвусі юнаки, що безстрашно вступили у вир війни. Інша річ, що стали вони під чужі прапори, що над ними тяжіла зловісна тінь німецької свастики. Але помисли їх і прагнення були абсолютно чистими і святими.

У книзі майстерно і випукло подано дві ментальности – німецьку і слов'янську, що її уособлюють українці. Німці – аґресивні і цинічні, бездумні виконавці вищої волі фюрера, безжальні і зухвалі. Українці – щирі і відкриті душею, безкомпромісні й романтичні, їм чужа аґресивність, жорстокість і підступність. Найбільш яскраво і глибинно розкривається сутність темної фашист-ської душі в розповіді одного військового чину, яку переповідає автор.

З часу останньої війни пройшло понад пів століття, уже літнього віку сягає те покоління, що народилося і виросло під мирним небом. Однак у світі ніколи не буває повного затишшя. Земля продовжує горіти. Тому книга Романа Колісника сприймається також як застереження, як заклик берегти мир і бути пильним; війна ж приносить незліченні муки, випробування і страждання.

Самоспалення проф. С. Шендрика

ЛЬВІВ. – 7 жовтня у міській лікарні помер від тяжких опіків викладач філософії Українського Католицького університету та Львівського національного універсутету ім. І. Франка Станіслав Шендрик.

3 жовтня, на знак протесту проти свавілля чиновників Львівської міської ради, він обіллляв себе бензиною і підпалив. Конфлікт, котрий мав цей трагічний наслідок, виник з приводу земельної ділянки на вулиці Тернопільській міста Львова.

Цією ділянкою родина Шендриків користувалася від 1953 року, і хоч не мала відповідних документів, згідно зі статтею ч. 119 Земельного кодексу України, після 15 років користування земля автоматично переходить у власність того, хто на ній працював. Проте 4 липня міська рада на земельному авкціоні продала цю ділянку фірмі „Телець" – не взявши до уваги, що Галицький районний суд своїм рішенням від 2 липня ц. р. заборонив продавати ту землю. Після цього й сталася непоправна трагедія...

9 жовтня на Площі Ринок, перед міською ратушею, зібралося півтори тисячі студентів УКУ та університету ім. І. Франка, які вимагали від міської ради розпочати судову справу проти тих, хто довів шановану студентами особу до самогубства.

10 жовтня відбувся похорон Станіслава Шендрика. Дорогою на цвинтар у Брюховичах похоронна процесія зупинялася біля Українського Католицького університету і Львівського університету ім. І. Франка.

У своєму прощальному слові над Покійним біля входу до будинку УКУ ректор Українського Католицького університету о. д-р Борис Ґудзяк зокрема сказав:

„Сьогодні, дорогі студенти УКУ, у вас остання лекція з викладачем Станіславом Шендриком. Дорогу ціну він заплатив, щоб її вам прочитати. Нехай вона закарбується глибоко в ваших серцях і в ваших душах. І нехай ті надії, які він покладав на вас, висловлюючи це ще минулої середи отцеві Михайлові Димиду, свою любов до вас і пошану – нехай ті його надії справджуються, щоб ви ставали провідниками, яких потребує цей народ, моральними провідниками, провідниками, які не відхиляються від нелегкого покликання нести хрест, боротися тією зброєю яку нам з вами дає сам Господь. До того змагання жити з Богом, здійснення вашого священичого, вашого богословського, вашого громадського покликання гідно готовив вас Станіслав Шендрик. Молімося тепер за нього, за його родину, відпроваджуючи його на цей вічний спочинок, який є нашою надією, нашою вірою. В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь".

Похорон проф. Станіслава Шендрика

Як комуністи...

(Закінчення зі стор. 17)

пустинних полях, від одного городу до другого. Багатообіцяюча п'ятилітка принесла такі страховища, яких Україна не зазнала і в часі війни. Вона повернула життя на Україні на кілька віків назад, привела народ до тої розпуки, з якої він шукає виходу в якійсь хронічній трансміграції...

Бачучи усі ці наслідки, перш за все треба поспитати: через що саме народ хліборобів, народ, який століттями тримався землі як найкращого скарбу свого, який до усієї хліборобської праці ставився з побожністю, для якого жнива та косовиця ставали найбільшим святом, як те свідчить уся народня поезія та уся українська література від Квітки Основ'яненка до сучасних найкращих літературних творів, тепер залишає землю пустою; сотні тисяч десятин стоять незасіяні, хліб на полі обсипається, гниє в копицях, а населення цієї плодючої, так коханої землі, вмирає з голоду, а до землі не береться.

Психологія народня не міняється за які 10-12 літ і в цьому загрозливому поведенні українського селянина-хлібороба можна бачити лише ту розпуку, той одпір проти сильнішого ворога, який відбирає у нього хліб до останнього зерна, гонить його з хати з малими дітьми, розстрілює найкращих людей, розганяє в далеке заслання та ганебну примусову працю. А українське село сказало: краще смерть, а працювати на ворога не будемо! Це його опір, розпука, свідомість того, що нема селу нізвідки допомоги. Й воно вмирає з голоду, від голодового тифу, й чекає звідкись порятунку...

Але світ культурний ставиться без уваги до того, що на його очах в Европі ведеться жорстока узброєна війна проти неузброєного, безпомічного населення... Европа спокійно дивиться, що та багата країна, яка годувала її своєю пшеницею, тепер стоїть руїною, а її чорноземні багаті степи стоять порожні, – на плодючій землі росте бурян та метелиця. А села пустіють, бо населення тікає з них в світ за очи шукати десь хліба. Можна собі уявити в таких обставинах дітей! Цілі генерації українських дітей вимирають фізично й дичавіють морально.

Потрібна негайна допомога, організована, братерська допомога упорядкована народами цивілізованого світу, щоб той братній хліб доставсь справді до уст голодного селянина і робітника.

Потрібна правдива оцінка большевицьких державних експериментів. Знаючи, що робиться на землях України – „автономної" республіки в Радянській федерації, стає дивно, як можуть орґанізовані держави Европи й Америки визнавати таку безладну державу, яка руйнує край і нищить без війни міліони населення.

Як можуть ці европейські держави заключати з большевиками якісь торговельні договори, коли усі ці товари, що большевики привозять в Европу, або одірвані з уст голодних дітей і жінок, або вироблені поневільною, примусовою працею. Необхідна негайна організація допомоги голодному населенню України.

Українські жінки, об'єднані на еміграції в Національну Жіночу Раду, безсильні подати нещасному населенню допомогу. Українська еміграція відгороджена від свого народу страшними большевицькими загородами – ні звідки до нас, ні від нас до України не перелетить і пірячко. Наша кореспонедниця з рідними наклиає на них жорстокі переслідування.

Ми не можемо послати кілограм рижу, хоч би й за ту величезну ціну, яку встановили самі большевики, граючися з голодним людом, як кіт з мишею, щоб не підвести наших рідних, наших сестер та їх дітей під найстрашніші кари. Ми можемо лише правдиво усвідомлювати культурний світ з тими страховищами, що провадяться поза тими мурами.

Ми лише кличемо до всіх Червонохресних організацій, до Жіночих Товариств – ратуйте розгублене, змучене населення колись багатої України! Дайте шматок хліба голодним дітям!

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи"

Українське лікарське товариство Північної Америки. „Пропам'ятна книга" з нагоди 40-ліття УЛТПА (чикаґський період 1975-1990). Чикаґо, 1990 рік.

Інститут досліджень діяспори. „Економічна еміґрація з України: причини і наслідки", упорядник Ігор Винниченко. Збірка містить матеріяли „круглого столу" (26 квітня 2003 року в Києві), іншу відповідну інформацію. Для науковців, представників органів влади, політологів, студентів, всіх, кого цікавить сьогодення та майбуття Української держави.

Редакційна колегія: Я. Дашкевич, В. Загорій, Я. Ісаєвич, Ю. Мицик, Т. Сергійчук, М. Слабошпицький, Я. Яцків. „Україна крізь віки", навчальний посібник з історії України для середніх шкіл. До посібника увійшли статті відомих учених і письменників, присвячені окремим сторінкам історії України під час Київської Русі до наших днів. Видавництво „Ярославів вал", Київ, 2000 року.

Літопис УПА. Том 39. Тактичний відтинок УПА 28-ий – „Данилів" Холмщина і Підляшшя. (Документи і матеріяли) з англійським вступо, і резюме. Видавництво „Літопис УПА" Торонто-Львів, 2003 рік.

Микола Мушинка. „Лемко з серцем українця". До 80-ліття від дня народження Олександра Кобаси. Видання пряшівської Фундації „Карпати". Пряшів, 2003 рік.

Місті Бернал. „...Вона відповіла: „Так!". Перебіг подій жорстокого вбивства 20 квітня 1999 року та подробиці смерти Кесі дочки авторки в школі Колумбайн. Видавництво „Обітниця миру" Рівне, 2001 року.

На догоду Росії

Змінена поштова марка України

На наполегливі домагання філателістів видавництво „Марка України” погодилася випустити спеціяльну поштову марку, присвячену 70-літтю Великого Голоду в 1932–1933 років. Марка України мала ввійти в обіг 22 листопада.

В половині жовтня (див. „Свобода”, ч.41) ми довідалися, що схвалено проєкт і марка мала вже йти до друку, але виявилося, що проєкт не мав нічого спільного із 70-літтям Великого голоду 1932–1933 років в Україні. На марці відтворено фотографію, зроблену не в Україні, а в селі Бузулуку на річці Самарі, в Оренбурзькій області в Росії, під час голоду 1921 року.

Тепер випущено нову марку, але залишиться питання, чому в Україні не тільки марку до сумної річниці, а й пам'ятник до встановити своєчасно жертвам Великого голоду не можуть. І в той ж час Президент Л. Кучма зафундував пам'ятник цареві в Петербурзі, а у Києві, як на сміх, стоїть малий непомітний пам'ятник, присвячений Голодомору, коло Михайлівського собору. Такщо чи не був скандал із пропонованою маркою частиною запляновних урочистостей „Року Росії в Україні”?

І ще один парадокс: недавно Палата представників Конгресу США одноголосно проголосувала за резолюцію щодо Великого Голоду в Україні, і в той самий час Верховна Рада України ледве-ледве могла набрати більшість голосів у цій справі.

Д-р Богдан Боднарук

Applicant information (інформація про заявника)			
Full Name (Ім'я)	Last Name (прізвище)	First Name (ім'я)	Middle Name (по-батькові)
Date of Birth (Дата народження)	Day (день)	Month (місяць)	Year (рік)
Gender (Стать)	Male (мужчина) ☐	Female (жінка) ☐	
City/Town of birth (Місто де народилися)		Country of birth (Країна де народилися)	
Marriage status (Чи одружені?)	Yes (так) ☐	No (ні) ☐	
Address (Адреса)	Street address (вулиця)	Apartment # (№ квартири)	Postal Code (індекс)
	City (місто)	Region (область)	Country (країна)
Phone number (телефон)		E-mail address (електронна пошта)	
Spouse Information (інформація про чоловіка/дружину)			
Name (Ім'я)	Last Name (прізвище)	First Name (ім'я)	Middle Name (по-батькові)
Date of Birth (Дата народження)	Day (день)	Month (місяць)	Year (рік)
Gender (Стать)	Male (мужчина) ☐	Female (жінка) ☐	
City/Town of birth (Місто де народилися)		Country of birth (Країна де народилися)	
Children information (інформація про дітей)			
Child #1			
Name (Ім'я)	Last Name (прізвище)	First Name (ім'я)	Middle Name (по-батькові)
Date of Birth (Дата народження)	Day (день)	Month (місяць)	Year (рік)
Gender (Стать)	Male (мужчина) ☐	Female (жінка) ☐	
City/Town of birth (Місто де народилися)		Country of birth (Країна де народилася)	
Child #2			
Name (Ім'я)	Last Name (прізвище)	First Name (ім'я)	Middle Name (по-батькові)
Date of Birth (Дата народження)	Day (день)	Month (місяць)	Year (рік)
Gender (Стать)	Male (мужчина) ☐	Female (жінка) ☐	
City/Town of birth (Місто де народилися)		Country of birth (Країна де народилася)	

СПОГАДИ

А час летить стрілою

Українська футбольна команда 1948 року

Після Другої світової війни на теренах Німеччини і Австралії опинилося в таборах переселенців понад 200 тисяч українців, серед яких було багато спортової молоді.

У травні 1948 року Українська рада фізичної культури (УРФК) з осідком у переселенчому таборі Авґсбурзі, в порозумінні зі спортивними організаціями інших національностей, провела Олімпіяду ДП.

У футбольному турнірі взяли участь команди вихідців з України, Польщі, Угорщини, Югославії, Литви і Естонії. УРФК, яку очолював тоді професор І. Красник, покликала на збір найкращих футболістів. Тренером збірної став Іван Володимир Кобзяр, котрий в минулому уславився своїми виступами за клюби „Русь" (Ужгород) і „Україна" (Львів).

Кожний з нас, молодих змагунів, здавав собі справу, що він представник України на чужині і захищає добре ім'я спортсмена під синьо-жовтим прапором. Не забуду, як в Авґсбурзі перед змаганням з командою Польщі, лунали гимни України й Польщі. Ми стояли струнко, але в очах пробивалися сльози і в думці жеврілo: „Чому тут, а не в Києві?".

Турнірні змагання закінчилися з такими вислідами: Україна–Югославія 5:1, Україна–Угорщина 5:1, Україна–Польща 1:1, Україна–Литва 4:4. Оскільки українська, польська і литовська дружини втратили по два очки, то турнірний комітет Олімпіяди призначив додаткові ігри, що мали остаточно вирішити долю золотих медалей. Зустрічі в цій додатковій серії відбулися 12 і 13 листопада на мюнхенському стадіоні „Гохшульпляц". 12 листопада, по полудні, стали на площі під мелодію українського і польського гимнів збірна України і Польщі. Українська команда грала в складі – М. Касіян, Л. Стасюк, С. Ходань, М. Дейчаківський, І. Медведчук, С. Лютак, Р. Маркевич, В. Закалужний, В. Кобзяр, В. Гарасим, Б. Савка.

Змагання почалися дуже нервово, одначе скоро прийшло до врівноваженої гри, під час якої було багато цікавих акцій. Змагання закінчилися з рахунком 5:1 на користь „України". 13 листопада були змагання Україна–Литва. До цих змагань Україна виступила в тому самому складі, що проти Польщі, тільки за травмованого Дейчаківського грав Кутний. Змагання були гострі. Коли до закінчення гри залишилося вже мало часу, а на таблиці був вислід 5:0, за гру рукою суддя призначив карний і Литва здобула єдиного голя. Від'їжджаємо до Реґенсбурґу, де на нас чекають треті змагання – „Січ" проти „Гогенфельс" (поляки).

Приїхали до Реґенсбурґу пізно вночі. Нас вітали мешканці табору на чолі із посадником Я. Сербином. На другий день публіка вщерть заповнила площу, щоб побачити, як ми будемо грати третій день підряд. Вислід змагань був не інший, а саме – 5:1. Три дні підряд – 5:1! Після олімпійських змагань преса писала: „Чи може бути краща похвала за цю почесну назву – „Україна"? Це був тріюмф українського футболу на чужині.

Микола Касіян,
воротар збірної,
чемпіон Олімпіяди ДП 1948 року

ЦІКАВО

Прадавній тис

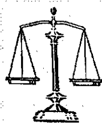
Карпатський реліктовий тис живе до 4 тисяч років, якщо йому не вкоротить віку людина. В невеличких урочищах Великий Яворець та Обнога в Міжгірському, Довгий Потік, Соколове і Стуженівий Ґрунь у Рахівському районах Закарпатської области, урочищі Скит Манявський Богородчанського району Івано-Франківської области у природних умовах росте цей релікт доісторичного періоду. Але найбільше вцілів тис ягідний у Коломийському районі Прикарпаття, де на площі близько 70 гектарів простягнувся знаменитий на весь світ Княждвірський тисовий гай – найбільший тисовий заповідник в Україні.

В Україні збереглися два тиси, яким близько тисячі років: один – тут, у Княждворі, а другий – на Ай-Петринській яйлі в Криму. Тис в Карпатах ще називають камінь-деревом, або негний-деревом. Тисові двері й лави, тисові столи нерідко згадуються в гуцульських леґендах, піснях.

Та повернімося до Княждвора. Тут милують око плантації тису ягідного. З тису можна виготовляти деталі до машин – і вони не поступляться металевим. Аж не віриться, що ці деревця в Княждворі пережили княжу добу, орди всіляких завойовників. Переживуть і нас, якщо ми не вкоротимо їм віку.

Іван Дмитрів

АДВОКАТ
ЯРОСЛАВ КУЗЕМЧАК

КОМПЕНСАЦІЇ І ВИМОГИ В НАСЛІДОК АВАРІЙ

- на роботі
- автомобільних
- в публічних місцях
- лікарських помилок

Перша консультація безплатна
Оплату беремо лише після виграші процесу про відшкодування

А ТАКОЖ:

- ВОДІННЯ під впливом алькоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID
1373 Broad St., Clifton, NJ 07013
(973) 773-9800

Dunwoodie Travel Bureau Ltd.
800-550-4334 914-969-4200
771-A Yonkers Ave., Yonkers, NY 10704
Fax: 914-969-2108
e-mail: dunwoodtvi@aol.com

АероСвіт Авіялінії (з Нью-Йорку)

	Київ	Львів (і інші міста в Україні)	Москва і Варшава
9/1 – 10/31	$510	$600	$510
11/1 – 12/11	$450	$520	$450

Маємо великий вибір на інші авіялінії з усіх міст США в Україну, рівнож в усі частини світу. Круїзи, відпочинкові курорти на карибійських островах, Гаваях, Мексико.

Користайте з низьких цін. Полагоджуємо візи.

КУПОН

$25 Знижка важна на круїзи, вакації. Не важне на летунські квитки.

Купон важний до 30-го жовтня 2003 р.

Понад 30,000 читачів тижнево дивиться на реклями!
ОГОЛОШУЙТЕСЯ! ЦЕ ПРАЦЮЄ!

• ПРАЦЯ •

Старший чоловік (понад 75 років), активний, негайно пошукує жінку середнього віку з досвідом у варенні і прибиранні хати. Переїзд оплачений, праця у дуже добрій околиці м. Денвер, Колорадо. Окрема кімната, лазничка, телевізор і ін. вигоди. Дуже добра платня. Побажана добра освіта з обов'язковою українською мовою. Писати на подану адресу: B. Wynar, 6008 So. Lakeview St., Littleton, CO 80120. Можна і дзвонити після другої години по пол.

Тел.: **1-303-798-9083**

Потрібна українка до опіки над 3.5 літнім хлопчиком і легкої домашньої праці.

Тел.: (732) 583-4537

TV/NEW FACES
діти/вік від 4 до 12
і від 12 до 17
і молодь від 18 до 24
TV commercial – TV face
Tel.: (212) 591-1688 Lisa

• НА ПРОДАЖ •

Продається апартамент односпальневий в Українському селі, у Сомерсеті, Н. Дж.
Тел.: (732) 748-1824

• ЗНАЙОМСТВА •

Українка, вдова, 52 роки, 164 см., 70 кг., діти дорослі. Забезпечена житлом в Аргентині і Україні. Бажаю познайомитись з чоловіком старшим за мене.
Nykorovych Olena, calle 140 N2339, Berazategui 1884, Argentina
Tel.: 4256-6935

ROCHESTER UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION | УКРАЇНСЬКА КРЕДИТОВА СПІЛКА В РОЧЕСТЕРІ

Celebrating 50 Years of Service to Our Members and the Ukrainian Community

50 Років Відданої Праці на благо наших членів і Української Громади

Savings Accounts
Share Draft & Checking
Credit Cards
Vehicle Loans
Mortgage Accounts
Signature Loans
Business Loans
Commercial Loans
CD's & IRA's

Investments
Youth Accounts
Direct Deposit
Fund Transfers
International Transfers
Audio Response System
Notary Service
Translation Services
Student Scholarships

RUFCU direct
www.rufcu.org

ROCHESTER UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION

RUFCU Albany	RUFCU Rochester	RUFCU Sacramento
1828 Third Ave.	824 Ridge Road East	6029C San Juan Ave.
Watervliet, NY 12189	Rochester, NY 14621	Citrus Heights, CA 9561
Tel: (518) 266-0791	Tel: (585) 544-9518	Tel: (916) 721-1188
Fax: (518) 338-2980	Fax (585) 338-2980	Fax: (585) 338-2980

Out of State, Call Toll Free 1-877-968-7828 – Audio Response Line: 585-338-2980

Українська Федеральна Кредитова Кооператива
"САМОПОМІЧ"
Філядельфія - Скрентон - Трентон
Обслуговує і підтримує
Українську громаду від 1952-го року

ВСТУПАЙТЕ ДО НАШОЇ КРЕДИТІВКИ!
Для Вас *ВИСОКІ* відсотки на Сертифікатах,
***НИЗЬКІ* відсотки на позики і**
Взірцева Фінансова Обслуга
Головне Бюро:
1729 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111
Tel: 215-725-4430 Fax: 215-725-0831
Toll Free: 1-888-POLTAVA (1-888-765-8282)
www.ukrfcu.com
Філії:
910 Henrietta Ave., Huntingdon Valley, PA 19006 (215) 379-0400
2307 Brown Street, Philadelphia, PA 19130 (215) 232-3993
477 Jeremiah Avenue, Trenton, NJ 08610 (609) 656-0802
207 River Street, Scranton, PA 18447 (570) 487-1947

ЙОСИФ КУПЧАК
власник
JOSEPH MEAT MARKET
М'ясні европейські вироби
437 Smith Street, Perth Amboy, NJ
Tel: (732) 442-4660

DNIPRO
26499 Ryan Rd.
Warren, MI 48091
(810) 759-6563

АВІЯКВИТКИ В УКРАЇНУ
туди і назад починаючи від $640.00

ПАЧКИ в УКРАЇНУ
за фунт **69¢**

Картки Телефонічні до України $10.00 за 100 хвилин безкоштовного з'єднання

Переписуємо відеокасети з Европейської на Американську систему і навпаки

ПРОДУКТОВІ ПАЧКИ

ВІЗИ І ЗАПРОШЕННЯ ДО УКРАЇНИ

Пачки в країни Балтії, Польщу, Росію, Білорусь, Молдову, Чехію і Словакію

Ukrainian Gift Shop
11758 Mitchell
Hamtramck, MI 48212

У 10-ту ЗАВЖДИ НЕВИМОВНО СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність незабутнього, найдорожчого
МУЖА, ШВАҐРА і ВУЙКА

бл. п.

РОМАНА ГАЄЦЬКОГО

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

дня 13 листопада 2003 р.
в церквах:

св. Юра в Ню-Йорку, о год. 8:30 ранку;
оо. Василіян у Львові, о год. 8-ій ранку;
св. Миколая в Радехові, Україна;
св. Пантелеймона в Сколім, Україна.

Про молитви за спокій
Його благородної душі просить

ОЛЬГА ГАЄЦЬКА з родиною
в Америці і в Україні.

В ДЕВ'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
(11 листопада 1994 р.)
нашого найдорожчого і незабутнього
МУЖА, ТАТА, ДІДА, БРАТА, ШВАҐРА і ВУЙКА

бл. п.

о. диякона

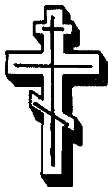
БОГДАНА ЙОСАФАТА ТАРНАВСЬКОГО

будуть відправлені Заупокійні
СЛУЖБИ БОЖІ
в слідуючих церквах:

Різдва Пресвятої Богородиці в Ню-Бранзвику, Н. Дж.;
катедрі св. Володимира в Стемфорді, Конн.;
св. Йосафата в Парана, Бразилії;
св. Миколая в Ґрейт Медовс, Н.Дж.;
Христа Царя в Бостоні, Масс.

Просимо про молитви за вічний спокій Його праведної душі.

Дружина – АННА
діти – ЮРІЙ і ГАЛИНА з родинами

З волі Всевишнього 31 жовтня 2003 р. на 82-му році
життя відійшов у вічність

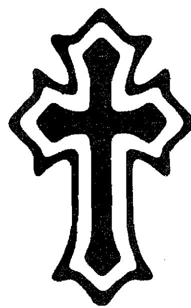
бл. п.

ЛЕОНІД ІВАНОВИЧ ЛИМАН

науковий співробітник УВАН, поет, прозаїк, журналіст.

... крізь усі перешкоди
З недоступного неба летить
Добрий янгол, щоб в ніч непогоди
Непорушний ваш сон стерегти.
Л. Лиман

Члени Управи УВАН у США і друзі

Ділимося сумною вісткою, що 4 листопада 2003 р.
на 106-му році життя, відійшла у вічність наша
МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

АННА ЗЄЛИК

Залишені в смутку:

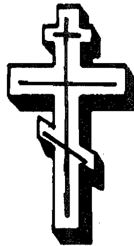
сини – МИРОСЛАВ з дружиною ІРИНОЮ
– ЛЮБОМИР з дружиною ЛЯРИСОЮ
внуки – МАРТА
– СОФІЙКА
– КСЕНЯ з мужем МАРКОМ
правнуки – КАЛИНА
– ЛУКА
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді та Україні.

ПАНАХИДА відбудеться в четвер, 6 листопада 2003 р. о год. 7:30 веч., у похоронному заведенні Петра Яреми, 126 E. 7th St., New York, NY.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в п'ятницю, 7 листопада 2003 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі св. Івана в Stratford, Conn.

Вічна Їй пам'ять!

„Згадай Її, Господи, у царстві Твоїм"

Упокоїлася в Бозі 31 жовтня 2003 р. на 92-му році життя
МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

СВ. П.

МЕЛАНІЯ МУШИНСЬКА

Нар. в селі Настасів, 11 листопада 1911 р. на Тернопільщині.

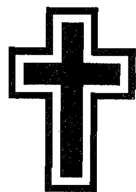
ПОХОРОН відбувся 3 листопада 2003 р. із храму св. Йосафата у Ворен, Миш.

У глибокому смутку залишилися:

дочки – ОКСАНА з чоловіком ЗІНОВІЄМ МЕЛЬНИКОМ
– ЛЕСЯ МАГОН
внуки – ОРЕСТ МЕЛЬНИК з дружиною ТІНОЮ
– ІГОР МЕЛЬНИК з дружиною ЛІСОЮ
– НЕСТОР МЕЛЬНИК з дружиною КАСАНДРОЮ
– МАРКО ҐИЛБО
– АНДРІЙ ҐИЛБО з дружиною АНДРЕЄЮ
– ДЕНИС ҐИЛБО
правнуки – АНДРЕЯ, НАТАЛКА, МИКОЛА, СОФІЯ, ТРОЙ, ІЯН та ЛИЛІ МЕЛЬНИК
– ЕНДІ, АЛИСА та СІЄРА ҐИЛБО
та вся родина в Америці, Канаді і Україні.

Вічна Їй пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень
і подяк редакція не відповідає

IN MEMORIAM

OMELAN HELBIG

Прожив ти чесно друже
Заговорив про це твій смертний час
Поглянь, як нас багато дуже,
Прийшли прощатися в останній раз.

І плаче нині Україна
І Львів і Броди – село рідне.
Прощаються з Тобою всі,
Земелька пухом тут Тобі

Забракне людям співу Твого,
Як в церкві співом Ти вітав
На День Великий Христа Бога
І Воскресіння прославляв

Ти добрим був і батьком й другом,
Сусідом, братом і коханим мужем,
Кріпись дружино в скорботі цій,
Господь забрав, хоч молодий.

Тобі, ще Омеляне жити й жити,
Але не можем це змінити.
Кому, коли в Той світ збиратись,
І все що маєм залишати.

А може треба ще просити,
І в Бога ласки заслужити ?
Щоб вмерти, так як Ти вмирав,
Ще й хор з Европи заспівав.

Той хор з яким Ти мав співати,
І по Европі мандрувати
Лишив *Капелю Бандуристів*
І славу *Думки* і хористів

Хто знав Тебе – то всерці буде
Любов Твоя і доброта,
Як Бог велів – нехай так буде!
А ми про Тебе не забудем!

Вічна тобі пам'ять! (М. Дацко)

1938 –2003

ПОДЯКА

Ми сердечно вдячні тим, хто ще за життя бл.п. Омеляна так щедро відгукнулися квітами, листами, телефонними дзвінками, за Ваші молитви, та Служби Божі. Для Покійного це був колосальний моральний поштовх надії. Та з волі Всевишнього дня 5 липня 2003 р. відійшов у вічність на 64-му році життя, по короткій і важкій недузі, наш найдорожчий

МУЖ і БАТЬКО

бл. п. ОМЕЛЯН ГЕЛЬБІҐ

З глибини душі, ми дякуємо нашому пароховi о. Богданові Лукію, за його майже щоденні відвідини, надання єлеопомазання і за те, що він був з нами в тих найтяжчих хвилинах прощання і розлуки. Ми вдячні йому за відправи похоронних обрядів у супроводі о. Андрія Манька, та за теплі слова о. Богдана про Покійного.

Ми безмежно вдячні Др. Даркові Ворохові за його опіку над покійним і його дружині Марті за їх неймовірну увагу до нас, за їх чемність та вирозуміння до нашого горя, та їх наполегливість нам домопогти.

Ми дякуємо хору "ДУМКА" за відспівання панахиди, та "КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ" за відспівання Панахиду та Служби Божої і за те, що вони супроводили Покійного на місце вічного спочинку, на цвинтар Св. Марії у Філядельфії.

Щира подяка за прощальні слова і спомин Др. Володимира Карпинича, др. Юрія Тритяка від Пластової Станиці в Нюарку, та п. Мирослава Кулинича - представника хору "ДУМКА". Велике спасибі Олегові Маглаєві, дерегентові Капелі Бандуристів, за такі теплі слова та його Братам Капелянам, яких Покійний так любив і які своєю увагою, телефонами, е поштою та хоровими співами по телефону з Канади і з Европи, були з ним до останніх днів його життя.

Our sincere thanks to our neighbors, Faustina and Oreste Stefanelli and their children, who through thirty years have been with us in time of happiness and grief and stood vigil with us in our most dire hour of need.

Спеціальна подяка знайомим і родинам, котрі нам безперервно помагали, як морально так і організаційно: О. Фединяк, К. Семанишин, О. Марків, Х. Клюфас, З. Брожина, О. Кордуба; родини Карпинич, Колибаб'юк, Мізак, Медуха, Стебельські, Бавер, Тритяк, Ставничі, Федаш, Крижанівські, Мілянич, Баранецькі, Гапій, Юрчук, Воудана та Тимочко-Чебиняк.

Ми вдячні всім, що так чесельно прибули на панахиду, на похорон і з нами відпровадили нашого найдорочго мужа і батька на місце вічного спочинку

Дякуємо похоронному заведенню "Литвин і Литвин" за взірцеве провадження похорону.

Щиро дякуємо за пожертви на Служби Божі, та щедрі датки на добровільні цілі у пам'ять Покійного. Хай Господь Бог винагородить Вас сторицею!

дружина – Марійка,
доньки – Адріана і Зеня

MASSES

Alphoonsus	Sr. Mary
Bidiak	Lada & Andrij
Bratash	Wasyl & Paraskevia
Buff Schreiber	Vicki
Chudio	Dr. Bohdan & Bohdanna
Chudio	Roma
Ciapka	Orest
Conley	Sr. Carol
Debarry	Christina
Demko	Luba & Lubomyr
Faculty	Mt. St. Mary Academy
Fritz	Sr.Marlene
Geis	Sr. Marty
Gomulka	Sr. Mary
Hapij	Ihor & Ksenia
Huk	Camilla
Isajiw	Dr. George & Pat
Karen	Srs. Kathleen & Irene
Kekish	Borys
Kihiczak	Dr. George & Mrs.
Kolodiy	Oleh & Olenka
Kolybabiuk	Maria & Dr. Yaroslaw
Konrad	Karolina
Kornitchuk	Hania & Serhiy
Kowalec	Walter & Connie
Kozyra	Natalka & Peter
Kravchuk	Natalia
Kuchmiak	V. Rev. Michael
Kuzmak	Dr. Lubomyr & Roxana
Kuzycz	Nadia & Adrian
L	Roman & Nadia
Lazirko	Family
Losten	V. Rev. Basil
Mascea	Leonard & Waneta
Mizak	Kateryna
Moroz Smith	Family
Muzyczka	Dr. Jaroslav & Larissa
Petrina	Sr.Mary
Podoliak	Myrsolav & Evhenia
Pryshlak	Maria
Skutnik	Mary Jo & Jan
Srs of Mercy	at Mt. St. Mary Academy
Stasiw	George
Stasiw	Andrij
Stefanelli	Leonard & Lisa
Stefaniwsky	Drs. George & Luba
Stephen	Sr.Mary
Swartz	Sr. Alice
Szul	Dr. Andrij & Cathy
Uschak	Irene & Mary Ann
Wynarczuk	Joseph
Zakordonsky	Taras & Maxine

ST. JOHNS UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH

Baranetsky	Dr. Mykola & Christine	$100
Bauer	Oksana & Family	100
Bidiak	Lada & Andrei	50
Bihun	Nadia	25
Bodnar	Theodore & Family	25
Bouadana	Daniel & Dara	50
Capar	Irena	25
Chodnowsky	Nestor M.	25
Choma	Nadia	25
Chraplyvy	Andrew & Christine	50
Chudio	Miriam	50
Cyhan	Marusia & Anna Maria	150
Demko	Luba & Lubomyr	20
Denysenko	Marta	50
Dobosh	Julia	10
Dolinsky	Adrian & Larissa	20
Dziman	Mychajlo	20
Dzul	Dr. Irena & Paul	100
Farion	Dr. Mark & Christine	50
Fedash	Orest & Adia	100
Fedenyshyn	Anton & Stefania	20
Giebfried	James & Motria	50
Hajduchok	Bohdan & Lida	50
Hapij	Ksenia & Ihor	100
Helbig	Marijka, Ada, Zenia	1000
Holubec	Christina	30
Horodynsky	Irene	50
Horodynsky	Jaroslawa & Nicholas	25
Horodysky	Taras, Oksana, Ihor	100
Huraleczko	Luba	50
Isajiw	Irenaeus & Oksana	200
Jablonsky	Irene	50
Kaminska	Myroslava	20
Kebuz	Larissa & Petro	200
Kekish	Bohdan	10
Klufas	Zorianna	99
Kohut	Stephen & Roma	50
Kolybabiuk	Dr. Yaroslaw & Maria	75
Kowal	Aneta	100
Kryzaniwsky	Dr. George & Chris	100
Kukuruza	Myron & Marie	100
Kulba	Walter & Bohdanna	100
Kuncio	Dr. Zenovia D.	50
Kuzmak	Dr. Lubomyr & Roxana	100
Lashewycz	Dr. Lidia	100
Lasiy	Lesia & Milko	50
Liteplo	Ronald & Nadia	50
Litosch	Andrij & Yara	50
Mandzy	Maria	10
Mandzy	Eugene & Halia	25
Markiw	D & O	50
Meducha	Maria Mizak	50
Milanytch	Motria	50
Napora	Alexander & Olha	20
Polischuk	Stefan & Stefania	50
Ponos	Olha, Roman, Tania	150
Rudakewycz	W. B. & Daria	35
Russell	Irene	20
Shestatska	Nadia	20
Shuhan	George & Janice Lynn	75
Stasiuk	Jaroslawa	25
Stawnychy	Marta & Yaroslaw	50
Stefanelli	Faustina & Oreste	100
Tershakovec	Mary & Basil	25
Voyevidka	Dr. Ihor & Martha	100
Wasiczko	Wolodimir & Wolodimira	30
Wasylenko	Ross & Ija	50
Wolowodiuk	Walter & Catherine	100
Wynarczuk	Joseph	30
Yaworsky	Y. Joseph & Irene	50
Yurchuk	Irenaeus & Olenka	100
	TOTAL	$5249

ВИДАВНИЧИЙ ФОНД СУА "НАШЕ ЖИТТЯ"

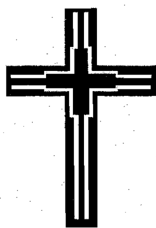
Banakh	Melania	$30
Martynets	Ivanna	25
Steranka	Oksana	50
Trytiak	Olga	20
Turianska	Taissa	20
Ukrainski	Yuri & Maria	25
Vasylenko	Ija	10
Wolowodiuk	Catherine	20
	TOTAL	$200

BANDURYST KAPELLA OMELAN HELBIG MEMORIAL FUND

Babiuk	Myron & Ulana	$150
Allegra	Francesca P	30
Anonymous	Jewett, NY	100
Bachynsky	Maria & Olena	100
Bemko	Joanna	10
Ben	Constantine & Theresa	100
Bilas	Myron & Slavomyra	50
Bobak	Jaroslaw	40
Bodnar	Theodore & Oksana	25
Bonacorsa	Christine	100
Capar	Sophia	25
Chomluk	Mychajlo	50
Chornij	Julian & Hanna	40
Chortopolokhy	PLAST	100
Chudio	Roma	50
Chudio	Dr. Bohdan/ Bohdanna	100
Chudio	Miriam	50
Chuma	Ihor & Danya	100
Chyzowych	Ihor & Maria	100
Czebiniak	John & Chrystia	50
Danyliw	Tetjana	25
Danyliw	Jurij	50
Demko	Luba & Lubomyr	20
Eckhardt	Thomas & Irene	50
Fedun	Jaroslaw & Lubow	50
Fedyniak	Oresta	100
Haschenko	Eugenie J.	25
Hayduk	Olga	35
Hayetska	Olga	25
Hayetska	Olga	25
Helbig	Julian	1000
Helbig	Marijka, Ada & Zenia	1000
Hewryk	Sophia & Titus	100
Holod	Lida	20
Holowchak	Julian & Olena	50
Holynskyj	Nestor & Larissa	50
Holynskyj	Osyp & Irena	20
Huraleczko	Luba	50
Huraleczko	Sonia	25
Huraleczko	Orest & Oksana	100
Huraleczko	Martha Romeo	25
Intourtrans	LVIV	500
Jablonksy	Irene	50
Kachmar	Maria & Bohdan	25
Kalman	Marko	25
Kalynych	Lubomyr	50
Kaminska	Myroslava	20
Karpinich	Dr. Walter & Olena	100
Kasian	Maria & Nicolaus	25
Kassaraba	Roman & Marta	50
Koba	Slava	50
Kobzar	Bohdan & Ulana	100
Kolenskyj	Dr. Miroslau & Lesia	100
Kolybabiuk	Dr. Yaroslaw & Maria	100
Korduba	Bohdan & Switlana	100
Koropeckyj	Iwan & Natalia	50
Kowalczyn	Mychajlo	100
Kozbur	Nestor & Luba	50
Kozicky	Walter	50
Krawczuk	Natalia	100
Kurylas	Irene	100
Kushnir	Myroslaw & Anna	50
Kusznir	Ihor & Daria	100
Kuzma	Roma & Osypko	25
Kuzmak	Dr. Lubomyr & Roxana	100
Kuzmowycz	Olga	50
Kuzyczyn	Bohdan & Oksana	50
Lapychak/Lesko	Luba/Michael	25
Lazirko	Oleh & Anna	50
Leshchyshyn	Peter & Maria	50
Leskiw	Sophia & Mykola	50
Leskiw	Maria J.	50
Lissy	Igor & Daria	50
Lonchyna	Irena	25
Longo	Angela & Arthur	25
Luciw	Roksolana & Michael	30
Lukasewych	Olga	50
Mandrusiak	Nadia	50
Mazepa	Ilarij & Emlie	1
Meducha-Mizak	Maria	50
Melnyczuk	Teofila	50
Mizak	Bohdan	100
Muzyczka	Dr. J. & Larissa	100
Napoleon	Elizabeth Helbig	25
Nowakiwsky	Sydir & Eugenia	25
Nowakiwsky	Dr. Bohdan T.	50
Voloshin	Myra Nowakiwsky	35
Nynka	Nestor & Nadia	100
Olimp Travel	KYIV	500
Oransky	Nadia & George	40
Oryshkewych	George	100
Pak	Vera M.	50
Pastushak	Dr. Roman & Lida	50
Pawluk	Borys & Nila	100
Peleschuk	Stefan & Larissa	100
Peleschuk	Lilia Sygida	100
Pencak	Dmytro & Larissa	25
Pencak	Rostyk	25
Pershi Stezhi	PLAST	25
Podoliak	Myroslav & Evhenia	25
Polischuk	Stefan & Stefania	50
Popovych	Dr. Orest	100
Powzaniuk	Dr. Mark & Dora	35
Rakowsky	George & Alexandra	50
Semanyshyn	Kvitka	100
Sharko	Walter & Marilyn S.	100
Shust	Nestor & Anisa	25
Siletsky	Lubomyra	50
Smolij	Ihor & Anna	25
Smorodsky	Myron & Zoriana	100
Sosenko	Dr. George & Motria	50
Stasiw	Andrij & George	100
Stawnychy	Dr.Yaroslaw & Olha	150
Stebelsky	Myron & Alexandra	100
Subtelny	Iwanna	50
Switenko	L & S	50
Sygida	Natalia	50
Tatarenko	Family	50
Temnycky	George I.	50
Turczyn	Martha	25
Turiansky	Taissa	30
Tymoczko	Maria	100
Tytla	Bohdanna	100
Wanio	Myrosia & Kenneth	100
Weinman	Edna	20
Welyczkowski	Wladimir	50
Wirszczuk	Irene	35
Yaremko	Mykola & Oksana	100
Yarymovych	Michael & Roxolana	50
Yaworsky	Anna	25
Zachariasewycz	Maria K.	75
Zakrewsky	Andrew & Lydia	50
	TOTAL	$10585

ST. JOHNS UKRAINIAN CATHOLIC SCHOOL

Bohdanska	Taissa	100
Klufas	Christine	100
Onyshkevych	Ilya	100
	TOTAL	$300

Ділимося сумною вісткою, що 29 жовтня 2003 р.
помер наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ВУЙКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ВАСИЛЬ МАМУШ

нар. 2 березня 1931 р. в Україні.

ПАНАХИДА відбулася в п'ятницю, 31 жовтня 2003 р. в Anderson McQueen Chapel, St. Pitersburg, FL.

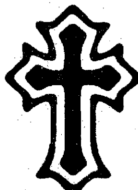
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 1 листопада 2003 р. в українській католицькій церкві Богоявлення в St. Pitersburg, FL.

У смутку залишені:

дружина – ІРЕНА
син – СТЕФАН МАМУШ з дружиною НЕНСІ
доня – СЯНЯ РУДОЛЬФ з чоловіком РЕНДІ
син – ІВАН МАМУШ з дружиною МАСАКО
брат – МИКОЛА МАМУШ з дружиною СЛАВКОЮ в Україні
племінники – ІГОР з родиною в Україні
– ВЛОДЗЬО і СТЕФАН з родинами в Клівленді, Огайо
5 внуків – ДЖЕНІФЕР
– АЛЕКС
– СИДНІ
– РОМАН
– БЕК
та ближча і дальша родина.

Вічна Йому пам'ять!

ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ УПС
„ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ"
ділиться сумною вісткою, що з волі Всевишнього
відійшла на Вічну Ватру 28 жовтня 2003 р.

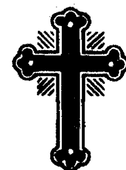
бл. п.
пл. сен.

МАРІЯ МАКАРУШКА

довголітня членка куреня та член станиці Нью-Йорк.

Цією дорогою висловлюємо глибоке співчуття Родині.

Провід 2-го куреня УПС
„Ті, що греблі рвуть"

Ділимося сумною вісткою, що 18 жовтня 2003 р. відійшов
у вічність на 84-му році життя наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО і ВУЙКО

бл. п.

БОРИС ПАЛАДІЙ

нар. 1 жовтня 1919 р. на Буковині, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 22 жовтня 2003 р. у церкві свв. Володимира і Ольги у Ґлен Спей, Н.Й. і на місцевому цвинтарі.

Покійний залишив у смутку:
дружину – МИРОСЛАВУ
сина – ЮРІЯ з дружиною ДЖУН
швагрову – АНІЗІЮ із синами ЯРЕМОЮ, о. прот. РОМАНОМ та ІГОРЕМ
ближчу і дальшу родину в Україні та Америці.

Вічна Йому пам'ять!

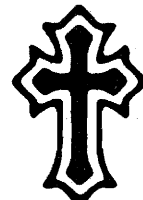
Цією дорогою складаємо щиру подяку всім, що прийшли віддати останню прислугу Покійному і відправити Його на вічний спочинок. Щира подяка всеч. о. Маркові Гірнякові, парохові церкви свв. Володимира і Ольги, та о. мітр. Р. Мірчукові за похоронні відправи і теплі слова у прощальних проповідях, хорові і дякам парафії за спів при відправах. Дякуємо за вислови співчуття, квіти та за пожертви в пам'ять Покійного.

НА УКЦеркву свв. Володимира і Ольги в Ґлен Спей, Н.Й. зложили:
Мирослава і Юрій Паладій – 250 дол., родина Мірчук – 50 дол., Степан і Тамара Палилик – 10 дол.

На Українську Православну Церкву свв. Петра і Павла у Ґлен Спей, Н.Й. зложили:
Мирослава Паладій – 200 дол., родина Мірчук – 50 дол.

На Семінарію УГКЦ св. Духа в Рудному, Україна, зложили:
Мирослава Паладій – 100 дол., Марія Клюфас – 50 дол., Ефрозина і Софія Мартинець – 50 дол., Богдан і Ольга Бродин – 20 дол., Наталія Гаврилюк – 10 дол., Евгенія Явдошин – 10 дол.

На Технічну школу оо. Салезіян у Львові:
д-р Іван і Тетяна Павлічки – 25 дол., Борис і Марія Татунчак – 25 дол., Слава і Роберт Лі – 25 дол., родина Мірчук – 50 дол.

Ділимося сумною вісткою, що 28 жовтня 2003 р. по тяжкій
недузі на 80-му році життя відійшов у вічність

бл. п.

МИХАЙЛО ПАВЛИК

нар. 22 лютого 1923 р. в селі Батятичі, Львівської обл.

Залишені у глибокому смутку:

дружина – ЛЮБА
сини – ЮРІЙ з дружиною АННОЮ і донькою МАРІЄЮ
– ОРЕСТ з дружиною ХРИСТЕЮ та дітьми МИХАСЕМ і ТАНЕЮ
шваґри – БОГДАН ЦІСИК з родиною
– РОМАН САЧКО з родиною
родина – ЦІСИКІВ у Філядельфії
та ближча і дальша родина в Україні і Польщі.

Вічна Йому пам'ять!

ПОДЯКА

з волі Всевишнього дня 27 грудня 2002 р. у Клівленді, Огайо відійшов у вічність наш найдорожчий і незабутній МУЖ, БАТЬКО, СТРИЙ і ВУЙКО

СВ. П.

д-р мед. МИКОЛА ГРУШКЕВИЧ

Сердечно дякуємо Владиці Робертові Москалеві за Службу Божу і молитви за Покійного і о. Митратові Михайлові Ревтюкові за участь у Панахиді.

За проведення похорону, за зворушливу і змістовну проповідь і за духовну опіку ми щиро вдячні о. Каноніку Андрієві Гановському.

Отцеві Іванові Наконечному з парафії св. Володимира і дияконові д-рові Ігореві Махлаєві дуже дякуємо за молитви за Покійного під час Богослужень.

Маестрові Евгенові Садовському ми вдячні за похоронні співи.

Сердечно дякуємо д-рові Глібові Мойсієнкові за дбайливу лікарську опіку.

Шановним лікарям з University Hospital, а зокрема Dr Donaldobi Anthony і лікарям з Parma Hospital ми невимовно вдячні за їх інтенсивне рятування життя Покійного.

Д-рові Ігореві Захарієві щиро дякуємо за прощальні слова від Лікарського Товариства, як теж д-рові Маркові Беєві від Пластової станиці, Оленці Хміляк від Пластового Музею і Мирославі Гук від пластунів-друзів ми щиро вдячні.

Дякуємо тим, що несли домовину. Мгр Андрієві Фединському щира подяка за гарне проведення тризни, п. Степанові Кікті за цінне слово і п. Петрові Твардовському за мистецьке прочитання нових слів до гимну України авторства Покійного.

Дуже дякуємо за влаштування стола присвяченого активностям Покійного. Дорогій нашій родині Грушкевичам Ярославові і Марті зі синами Степаном, Адріяном і Дем'яном ми невимовно вдячні за їх вірну і повну самопосвяти поміч не раз у дуже складних обставинах довготривалої недуги Стрийка. Зокрема нашій дорогій Марті велика подяка за її доброту і посвяту.

Пл. сен. Врублівському Осипові сердечно дякуємо за кожночасну поміч і незвичайну уважливість до терпінь Покійного.

Дорогій Ані Загіней за повну посвяти працю біля Покійного складаємо щире спасибіг.

Федків Марусі і синові Юрієві щире спасибіг за допомогу в останній день життя Покійного.

Щира подяка пластунам і 33-му Відділові СУА за участь у похороні і всім дорогим приятелям і знайомим, що старалися облегшити наше горе і стояли біля нас у нашому великому терпінні.

Родина і приятелі зложили прекрасні квіти на могилу Покійного: Ярослав і Марта Грушкевичі зі синами, Остап і Ірена Зинюки, Володимир і Неоніля Іваськові, Юрій Зинюк, Христя Тимків з мужем Джері Ганіфіном і донями, Івась і Такако Тимкові, Катруся Тимків, Юрій Тимків зі сестрою Мотрею фон Шрайбер і родиною, Organ Systems Branch of the National Cancer Institute.

В ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНОГО ЗЛОЖИЛИ ПОЖЕРТВИ НА НАСТУПНІ ЦІЛІ:

НА СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:
Баслядинська Володимира, Гевко Юстина, Горбань Михайло і Катерина, Демянчук В. і О., Іваськові Ярослав і Ольга, Кітраль Волтер і Анна, Кришталович Ярослава, п-во Корилко і д-р Палажій Родіон і Ірина, Полянський Юрій і Арета, Раковські Ярема і Христина, Раковські Юрій і Леся, Рисак Теодозій, Стереб Анна.

Разом 220 дол.

Грушкевич Тимотей з мамою Вікторією і її мужем Томасом Моллом жертвували постійні св. Літургії в Монастирі оо. Пасіоністів.

НА СВЯТУ ЛІТУРГІЮ В ЦЕРКВІ СВВ. ПЕТРА І ПАВЛА В КЛІВЛЕНДІ:
Ояіяр Іван 10 дол.

НА ПАТРІЯРШИЙ СОБОР У КИЄВІ:
Андрушкові Даня і Роман, Антонів М. С., Боднаруки Роман і Іванна, Врублівський Осип, Городиська Степанія, Зинюки Остап і Ірена, Малюца О. Я., д-р Міхайчук Ярослав, д-р Русин Юрій і Емілія, Садовський Евген, Стахур Роман і Ірина, Хома Степанія, Хміляк Василь і Олена, Шкарупа Іванна.

Разом 430 дол.

НА СОБОР СВ. ЙОСАФАТА У ПАРМІ:
Марія Грушкевич зі сином Андрієм і дружиною Христиною

Разом 500 дол.

НА ШКОЛУ СВ. ЙОСАФАТА У ПАРМІ:
Д-р Голубець Зеновій і Мирослава, д-р Махлай Ігор і Ірина, д-р Фаріон Дмитро, Шмагала Тарас і Катерина.

Разом 175 дол.

НА СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ:
Кашубинська Ірена 25 дол.

НА НЕЗРЯЧИХ:
Говикович Ярослав 500 дол.

ПЛАСТ

ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ У КЛІВЛЕНДІ:
Балагутряк Степанія, Базарко Володимир і Лідія, Боднар Люба, д-р Дубас Богдан і Христина, Дубас Ірина, Фединський Андрій і Христина, Фединський Петро і Марія, Голіян Микола, Голубець Лев і Галина, Грабець Роман, Гук Мирослава, Ільчишин Василь, д-р Якубович Олександер і Дарія, Ковалисько Ігор, Ковалисько Михайло, Ковч Ореста, Кріса Ірина, Кришталович Дзвінка, д-р Кульчицький Юрій і Дарія, Ліщинецький Василь і Віра, Моллс Франк і Віра, Миронович Адріянна, Надозірні Віктор і Арета, Новицька Ірина, Оришкевич Юрій і Мирослава, д-р Палажій Родіон і Ірина, Пік Ірина, Телішевська Сузанна, Войтина Ілія і д-р Дарія, д-р Захарій Ігор і Арета.

Разом 1,120 дол.

ПЛАСТОВА ОСЕЛЯ „ПИСАНИЙ КАМІНЬ":
Галяревич Адріян і Марта, Кассараба Роман і Марта.

Разом 75 дол.

ПЛАСТ-ЗАКАРПАТТЯ:
Федорів Дарія і Андрій, д-р Музичка Ярослав і Лярисса.

Разом 125 дол.

НА ФОНД НАЧАЛЬНОГО ПЛАСТУНА:
Волошин Олександра, Мичковська Люба, Мичковський Ігор.

Разом 50 дол.

ПЛАСТ В УКРАЇНІ:
Грушкевич Тимотей з мамою Вікторією і її мужем Томою Моллом, Кавка Володимира, Кузьмин Павло і Олександра, Руденський Ігор.

Разом 145 дол.

НА ФОНД ДОПОМОГИ СЕНЬЙОРАМ В УКРАЇНІ:
Ковч Богдан і Марта 25 дол.

НА ПЛАСТОВИЙ МУЗЕЙ:
Кікта Степан 25 дол.

НА МУЗЕЙ-АРХІВ У КЛІВЛЕНДІ:
Грушкевич Андрій 500 дол.

Щире спасибіг усім жертводавцям.
Хай Всевишній винагородить Вас щедрими ласками.

Дружина МАРІЯ зі сином АНДРІЄМ і дружиною ХРИСТЕЮ.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040